

รายงาน
การประชุมสมาคมเลขาธิการรัฐสภา ประจำปี ๒๕๕๕
ระหว่างวันที่ ๒๒ - ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๕
ณ เมืองควิเบก ประเทศแคนาดา

การประชุมสมาคมเลขาธิการรัฐสภา (The Meeting of Association of Secretaries General of Parliaments – ASGP) ประจำปี ๒๕๕๕ จัดขึ้นระหว่างวันที่ ๒๒ - ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๕ ณ ศูนย์การประชุมเมืองควิเบก ประเทศแคนาดา มีผู้เข้าร่วมการประชุมทั้งสิ้นจำนวน ๑๒๙ คน โดยแบ่งเป็นสมาชิกสมาคมฯ จำนวน ๗๕ คน จากรัฐสภา ๕๗ ประเทศ สมาชิกสมทบจำนวน ๖ คน จาก ๖ องค์กร ผู้สังเกตการณ์จำนวน ๒ คน ผู้เข้าร่วมประชุมแทนสมาชิกสมาคมฯ จำนวน ๑๒ คน จาก ๑๐ ประเทศ และ ๑ องค์กร และผู้ที่มีใช้สมาชิกสมาคมฯ เข้าร่วมประชุมอีกจำนวน ๓๔ คน จากรัฐสภา ๒๑ ประเทศ

ในการประชุมครั้งนี้ นาย Marc Bosc ประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภาและรองเลขาธิการสภาสามัญ-แคนาดาเป็นประธานและเป็นผู้ดำเนินการประชุม โดยมีคณะผู้แทนไทย จำนวน ๔ คน เข้าร่วมประชุม คือ

๑. นายสมพล วนิคุพันธ์	- รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
- สมาชิกสมาคมเลขาธิการรัฐสภา
- หัวหน้าคณะผู้แทนไทย
๒. นายจเร พันธุ์เปรื่อง	- รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
- ผู้แทนไทย
๓. นายมณฑล นพวงศ์	- นักวิทยาศาสตร์ชำนาญการพิเศษ
- ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานสมาคมรัฐสภาและสมาคม-
เลขาธิการรัฐสภา
- สำนักองค์การรัฐสภาระหว่างประเทศ
- เลขานุการคณะผู้แทนไทย
๔. นางสาวกัลยธีรา ลีลานนท์	- นักวิทยาศาสตร์ชำนาญการ
- กลุ่มงานสมาคมรัฐสภาและสมาคมเลขาธิการรัฐสภา
- สำนักองค์การรัฐสภาระหว่างประเทศ
- ผู้ช่วยเลขานุการคณะผู้แทนไทย

กำหนดการและหัวข้อการประชุม

การประชุมสมาคมเลขาธิการรัฐสภาประจำปี ๒๕๕๕ มีระยะเวลา ๕ วัน โดยมีกำหนดการและหัวข้อการประชุมฯ ดังนี้

วันจันทร์ที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๕

ช่วงเช้า

เวลา ๐๙.๓๐ นาฬิกา	- การประชุมคณะกรรมการบริหารของสมาคมเลขาธิการรัฐสภา
เวลา ๑๑.๐๐ นาฬิกา	- เปิดการประชุม
- พิจารณาระเบียบวาระการประชุม
- แนะนำสมาชิกใหม่

- กล่าวต้อนรับผู้เข้าร่วมประชุมและการนำเสนอระบบรัฐสภาของประเทศแคนาดา โดย นาง Audrey O'Brien เลขาธิการสภาสามัญแคนาดา และนาย Gary W. O'Brien เลขาธิการวุฒิสภาแคนาดา
- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “สถานการณ์ของรัฐสภาระหว่างวิกฤตการณ์ทางการเมืองระยะยาว” (The situation of parliament during a long lasting political crisis) โดย นาย Hugo HONDEQUIN เลขาธิการวุฒิสภาเบลเยียม

ช่วงบ่าย

เวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา

- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “การสื่อสารรัฐสภา : ตัวอย่างของบูร์กินา ฟาโซ” (Parliamentary Communication : the example of Burkina Faso) โดย นาย Alphonse K. NOMBRE เลขาธิการรัฐสภาบูร์กินา ฟาโซ
- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “รัฐสภาเปิด : ประสบการณ์ของสภาผู้แทนราษฎรบราซิล” (Open Parliament : the experience of the Brazilian Chamber of Deputies) โดย นาย Rogerio Ventura TEIXEIRA เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรบราซิล
- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “ความสัมพันธ์ด้านต่างประเทศของรัฐสภาตุรกีและการเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างรัฐสภา” (Foreign Relations of the Grand National Assembly of Turkey and Strengthening Inter-parliamentary Cooperation) โดย นาย Irfan NEZIROGLU เลขาธิการรัฐสภาตุรกี
- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “การทูตรัฐสภา” (Parliamentary diplomacy) โดย นาย Geert Jan A. Hamilton เลขาธิการวุฒิสภาเนเธอร์แลนด์

วันอังคารที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ทัศนศึกษา ณ หมู่บ้านอินเดียนแดงเผ่าฮูรอน (Traditional Huron Site)

วันพุธที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๕

ช่วงเช้า

เวลา ๐๙.๓๐ นาฬิกา

- การประชุมคณะกรรมการบริหารของสมาคมฯ

เวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา

- การนำเสนอพัฒนาการล่าสุดของสหภาพรัฐสภา
- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง แผนกลยุทธ์ ปี ๒๐๑๔ : การดำเนินการอย่างต่อเนื่องเพื่อพัฒนาการบริหารงานของรัฐสภาสวีเดนโดย นาง Kathrin FLOSSING (Roadmap 2014 : ongoing work to develop the Riksdag Administration) เลขาธิการรัฐสภาสวีเดน

เวลา ๑๑.๐๐ นาฬิกา

- หมดกำหนดเวลาการเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งกรรมการบริหารสมาคมเลขาธิการรัฐสภา

เวลา ๑๑.๑๕ นาฬิกา

- การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อเตรียมการสำหรับการอภิปรายทั่วไป (General Debate) เรื่อง “การจัดการทรัพยากรบุคคลเพื่อการบริการที่มีประสิทธิภาพของรัฐสภา” (Personnel management for effective parliamentary services)
กลุ่มที่ ๑ การสรรหาเจ้าหน้าที่รัฐสภา (Recruitment of parliamentary staff)
กลุ่มที่ ๒ การวางแผนอาชีพและความสำเร็จของเจ้าหน้าที่รัฐสภา (Career and succession planning for parliamentary staff)

ช่วงบ่าย

เวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา

- การอภิปรายทั่วไป (General Debate) เรื่อง “การจัดการทรัพยากรบุคคลเพื่อการบริการที่มีประสิทธิภาพของรัฐสภา” (Personnel management for effective parliamentary services) ดำเนินการอภิปรายโดย นาย Marc Bosc ประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภาและรองเลขาธิการสภาสามัญแคนาดา

เวลา ๑๖.๐๐ นาฬิกา

- การเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารสมาคมเลขาธิการรัฐสภา
- การนำเสนอประเด็นอภิปรายเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่าง ๒ สภา” (Relations between the two Houses of Parliament) โดย นาย David NATZLER ผู้ช่วยเลขาธิการสภาสามัญชนสหราชอาณาจักรและ Dr Rhodri WALTERS ผู้ช่วยเลขาธิการสภานางสหราชอาณาจักร
- การนำเสนอประเด็นอภิปรายเรื่อง “การเชื่อมโยงโครงสร้างระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหาร” (Connecting structures between the legislative and executive branches) โดย นาย David BYAZA-SANDA LUTALA เลขาธิการวุฒิสภาคองโก

วันพฤหัสบดีที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๕

ช่วงเช้า

เวลา ๐๙.๓๐ นาฬิกา

- การประชุมคณะกรรมการบริหารของสมาคมฯ

เวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา

- การนำเสนอประเด็นอภิปรายเรื่อง “การคุ้มกันพยานผู้มาให้คำชี้แจงต่อคณะกรรมการธิการของสภา”(The protection of witnesses who appear before parliamentary committees) ดำเนินการอภิปรายโดย นาง Doris Katai Katebe MWINGA รองประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภาและเลขาธิการรัฐสภาแซมเบีย
- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “บทบาทของรัฐสภาในการตรวจสอบความมีประสิทธิภาพของนโยบายสาธารณะ” (Role of Parliament in monitoring the effectiveness of public policy) โดย นาย Philippe SCHWAB เลขาธิการสภาที่ปรึกษาแห่งรัฐและรองเลขาธิการรัฐสภาสมาพันธ์รัฐสวิส
- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “การให้ภาคประชาสังคมเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการนิติบัญญัติและการตรวจสอบ” (Involving

civil society in the legislative and scrutiny process) โดย นาย Damir DAVIDOVIC เลขาธิการรัฐสภามอนเตเนโกร

ช่วงบ่าย

เวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา

- การนำเสนอประเด็นอภิปรายเรื่อง “ความร่วมมือระหว่างการบริหารของรัฐบาลแห่งชาติและรัฐสภาภูมิภาค” (Co-operation between the administrations of national and regional parliaments) โดย นาย Vladimir SVINAREV เลขาธิการสภาสหพันธรัฐของรัสเซีย
- การนำเสนอประเด็นอภิปรายเรื่อง “การปรับปรุงการตรวจสอบของรัฐสภา” (Enhancing Parliamentary Oversight) โดย นาย Mohamed Kemal MANSURA เลขาธิการรัฐสภาแอฟริกาใต้
- ถาม-ตอบข้อสงสัยเกี่ยวกับการบริหารและการเงิน
- การนำเสนอการจัดการประชุมครั้งต่อไป ณ กรุงกัวเตมา โดย Dr Andres SEGOVIA SALCEDO เลขาธิการรัฐสภาเอกวาดอร์
- การพิจารณาร่างระเบียบวาระการประชุมสำหรับการประชุมสมาคมฯ ครั้งถัดไป (กรุงกัวเตมา สาธารณรัฐเอกวาดอร์ เดือนมีนาคม ๒๕๕๖)
- ปิดการประชุม

วันศุกร์ที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๕

ช่วงเช้า

เวลา ๐๙.๓๐ นาฬิกา

- การประชุมร่วม IPU-ASGP หัวข้อ การนำเสนอและการสื่อสารของรัฐสภาและบทบาทของสื่อมวลชน

สาระสำคัญของผลการประชุม

สาระสำคัญของผลการประชุมสมาคมเลขาธิการรัฐสภา ประจำปี ๒๕๕๕ มีสาระสำคัญแบ่งออกเป็น ๔ ช่วง คือ

- ก) การนำเสนอระบบงานรัฐสภาของแคนาดา
- ข) การอภิปรายทั่วไป (General Debates)
- ค) การนำเสนอประเด็นอภิปราย (Communications)
- ง) การเลือกตั้งกรรมการบริหารของสมาคมฯ

ก) การนำเสนอระบบงานรัฐสภาของแคนาดา

นาง Audrey O'Brien เลขาธิการสภาสามัญแคนาดาได้นำเสนอระบบงานรัฐสภาของแคนาดาให้ที่ประชุมรับฟัง ดังนี้

ประเทศแคนาดาปกครองโดยระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภาอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขภายใต้รัฐธรรมนูญ

รัฐสภาแคนาดาประกอบด้วย ๓ ส่วน ได้แก่

๑. ประมุขแห่งรัฐโดยมีผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ (Governor-General) เป็นผู้แทนสมเด็จพระราชินี

๒. สภาผู้แทนราษฎรหรือสภาสามัญมาจากการเลือกตั้งโดยสมาชิกสภาสามัญทั้งหมดมาจากการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง จำนวน ๓๐๘ เขต แต่ละเขตมีผู้แทนได้หนึ่งคน โดยใช้เกณฑ์เสียงข้างมากปกติ (Simple majority vote) ประกอบด้วยผู้แทนจากเขตเลือกตั้งต่าง ๆ ดังนี้

- สมาชิกจำนวน ๑๐๖ คน มาจาก Ontario
- สมาชิกจำนวน ๗๕ คน มาจาก Québec
- สมาชิกจำนวน ๓๖ คน มาจาก British Columbia
- สมาชิกจำนวน ๒๘ คน มาจาก Alberta
- สมาชิกจำนวน ๒๘ คน มาจาก Manitoba และ Saskatchewan (เขตละ ๑๔ คน)
- สมาชิกจำนวน ๑๑ คน มาจาก Nova Scotia
- สมาชิกจำนวน ๑๐ คน มาจาก New Brunswick
- สมาชิกจำนวน ๗ คน มาจาก Newfoundland and Labrador
- สมาชิกจำนวน ๔ คน มาจาก Prince Edward Island
- สมาชิกจำนวน ๓ คน มาจาก Northwest Territories Nunavut และ Yukon (เขตละ ๑ คน)

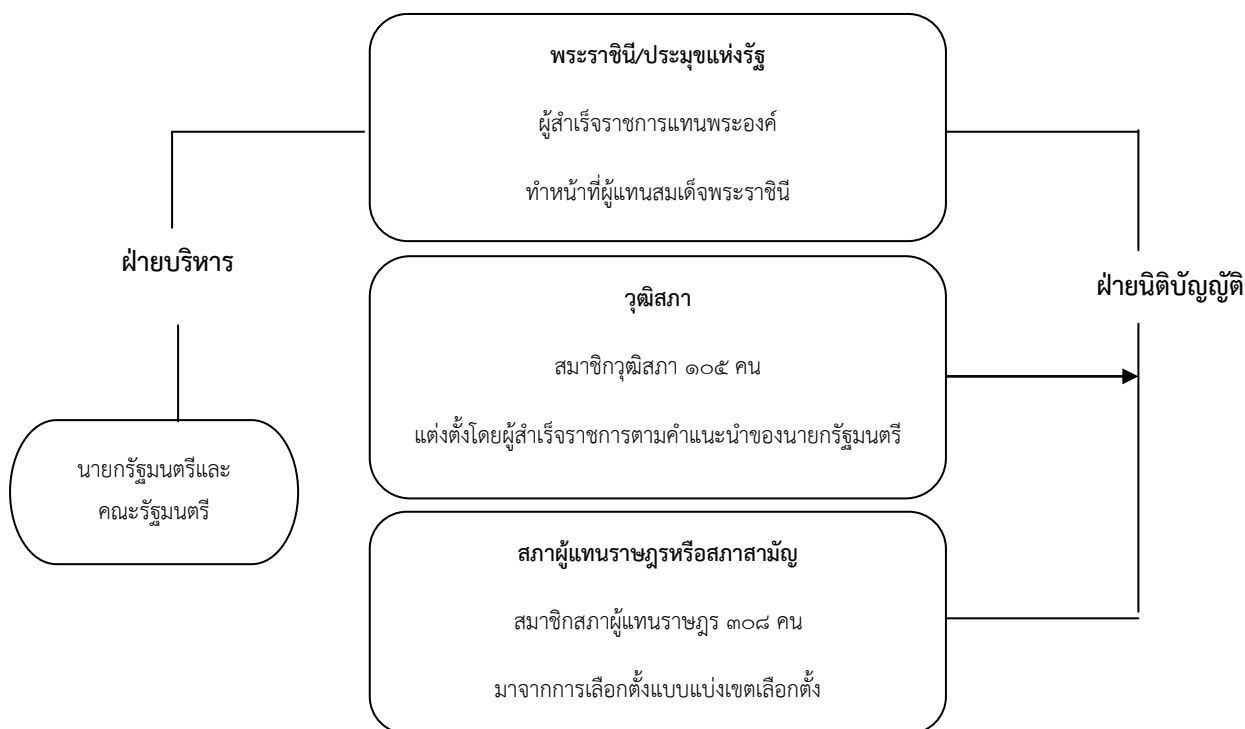
๓. วุฒิสภาที่มาจากการแต่งตั้ง สมาชิกวุฒิสภาทั้งหมดได้รับการแต่งตั้งโดยผู้สำเร็จราชการ (Governor-General) ตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรีประกอบด้วยผู้แทนจากเขตการปกครองต่าง ๆ ดังนี้

- สมาชิกจำนวน ๙๖ คน มาจากเขตการปกครอง ๔ เขต เขตละ ๒๔ คน (ได้แก่ Ontario Quebec Maritime Provinces Western provinces)

- สมาชิกจำนวน ๖ คน มาจาก Newfoundland
- สมาชิกจำนวน ๑ คน มาจาก Northwest Territories
- สมาชิกจำนวน ๑ คน มาจาก Yukon Territory

ในฐานะที่เป็นองค์กรด้านนิติบัญญัติ รัฐสภานับเป็นเครื่องมือหนึ่งในการปกครองเช่นเดียวกับฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการในองค์รวม ด้วยมีการปกครองตามระบบรัฐสภาแบบอังกฤษ แคนาดาจึงมีฝ่ายบริหารที่ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรัฐสภาโดยมีขอบเขตอำนาจและความเป็นอิสระที่ชัดเจน ส่วนฝ่ายตุลาการเป็นองค์กรลำดับสามในการปกครอง

แผนภาพระบบรัฐสภาของแคนาดา

สภาผู้แทนราษฎรหรือสภาสามัญญมีหน้าที่ในการพิจารณาและให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติตามกระบวนการตราพระราชบัญญัติ ร่างพระราชบัญญัติจะถูกส่งไปยังคณะกรรมการการพิจารณา ซึ่งสมาชิกสามารถเสนอความเห็นในเรื่องรูปแบบและเนื้อหาของร่างพระราชบัญญัติได้ ส่วนสมาชิกพรรคฝ่ายค้านมีสิทธิตั้งกระทู้ถามรัฐบาลเกี่ยวกับร่างกฎหมายที่เสนอมาและการดำเนินการในภารกิจต่างๆ นอกจากนี้ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรยังมีหน้าที่ในการให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง และตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่เลือกตั้งอีกด้วย

วุฒิสภามีหน้าที่ในการพิจารณาทบทวนร่างพระราชบัญญัติที่ได้รับความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎร ในทางทฤษฎี วุฒิสภามีอำนาจคล้ายคลึงกับสภาผู้แทนราษฎร กล่าวคือ ร่างพระราชบัญญัติจะตราขึ้นเป็นกฎหมาย ต้องได้รับความเห็นชอบจากทั้งสองสภา ซึ่งวุฒิสภามีอำนาจในการแก้ไขเพิ่มเติม เลื่อนการพิจารณาหรือมีมติไม่ให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติที่ได้รับความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎรแล้ว แต่ในทางปฏิบัตินั้น น้อยครั้งมากที่วุฒิสภามีมติไม่เห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนราษฎร อย่างไรก็ตาม อำนาจของวุฒิสภายังมีข้อจำกัดตามรัฐธรรมนูญอยู่หลายประการ ในการเสนอร่างพระราชบัญญัติจะเสนอต่อสภาใดก็ได้ แต่ในกรณีที่เป็นการตราพระราชบัญญัติการเงินการคลังต้องเสนอสภาผู้แทนราษฎรก่อน นอกจากนี้ สภาผู้แทนราษฎรมีสิทธิในการยับยั้งการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ซึ่งวุฒิสภามีสิทธิได้แค่เพียงเลื่อนการพิจารณาออกไปเท่านั้น รัฐธรรมนูญกำหนดให้

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์แต่งตั้งสมาชิกวุฒิสภา แต่ในทางปฏิบัติผู้แต่งตั้งสมาชิกวุฒิสภา รวมไปถึงประธานวุฒิสภา คือ นายกรัฐมนตรี

การบริหารจัดการภายในรัฐสภา

หน่วยธุรการของวุฒิสภา สภาผู้แทนราษฎร และห้องสมุดรัฐสภาเป็นหน่วยงานที่ให้บริการแก่สมาชิกรัฐสภา การบริการของหน่วยงานเหล่านี้ครอบคลุมตั้งแต่การให้บริการทางกฎหมายและกระบวนการ (เสนอความเห็นและสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ด้านนิติบัญญัติและการกิจของคณะกรรมการ) การให้บริการในทางเทคนิค (การรักษาความปลอดภัย การออกแบบอาคาร การดูแลรักษาอาคารสถานที่) และการให้บริการด้านการบริหารจัดการ (ทรัพยากรบุคคล การสื่อสารประชาสัมพันธ์ เทคโนโลยีสารสนเทศ การพิมพ์ การคลัง และบริหารงานกลาง)

แนวความคิดพื้นฐานของรัฐสภา

แนวความคิดพื้นฐาน 3 ประการ อันได้แก่ “หลักการเป็นตัวแทน หลักความรับผิดชอบ และหลักความโปร่งใส” ปรากฏอยู่ในประวัติศาสตร์รัฐธรรมนูญทั้งที่เป็นลายลักษณ์อักษรและไม่เป็นลายลักษณ์อักษรของประเทศแคนาดา การเคารพในแนวความคิดที่กล่าวมานั้น เป็นลักษณะการปกครองแบบประชาธิปไตยโดยทั่วไป หากแต่การแสดงออกซึ่งเกิดขึ้นในรัฐสภาแคนาดา เป็นการส่งเสริมลักษณะรูปแบบการปกครองที่มีลักษณะเฉพาะของแคนาดา แนวความคิดดังกล่าวเปรียบเสมือนเสาหลักที่ยึดว่าการพิจารณาใด ๆ ต้องประกอบด้วยเหตุผลซึ่งอยู่บนพื้นฐานของผลประโยชน์ต่อประชาชน รวมทั้งมีความเป็นกลางในการตัดสินใจ

อายุของสภา

อายุของสภาแคนาดาเริ่มต้นจากคำประกาศของผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์เกี่ยวกับการเลือกและการแต่งตั้งสมาชิกรัฐสภาชุดใหม่ พร้อมทั้งกำหนดวันเลือกตั้ง ทั้งนี้ อายุของรัฐสภาสิ้นสุดลงโดยการยุบสภา ในระหว่างอายุของรัฐสภาแต่ละครั้งอาจมีสมัยประชุมเพียงสมัยเดียวหรือหลายสมัย ประกอบด้วยช่วงการประชุมจำนวนหนึ่งและช่วงหยุดพัก

การเรียกประชุมรัฐสภา

การเรียกประชุมรัฐสภาจะมีขึ้นภายหลังการเลือกตั้งทั่วไป รัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ดำเนินการประกาศเพื่อเรียกประชุมรัฐสภา ทั้งนี้ ตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี การประกาศเพื่อเรียกประชุมรัฐสภาต้องกำหนดวันและเวลาในการประชุม (ซึ่งสามารถแก้ไขได้ในกรณีจำเป็น) ทั้งยังต้องประกาศในราชกิจจานุเบกษาด้วย

การเปิดประชุมรัฐสภาหรือสมัยประชุม

ภายหลังการเลือกตั้งทั่วไป เมื่อได้รับรายงานผลการเลือกตั้งจากผู้อำนวยการการเลือกตั้ง เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (หรือผู้ที่เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรแต่งตั้ง) มีหน้าที่ดำเนินการให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ได้รับการเลือกตั้ง รวมทั้งผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งกลับเข้ามาใหม่ กล่าวถวายสัตย์ปฏิญาณหรือให้คำมั่นสัญญาในการเข้าปฏิบัติหน้าที่ด้วยความจงรักภักดีและซื่อสัตย์ต่อสมเด็จพระราชินี

การเปิดประชุมรัฐสภาถือเป็นการเปิดสมัยประชุมครั้งแรกของรัฐสภา สมัยประชุมจะเริ่มขึ้นโดยพระราชดำรัสของสมเด็จพระราชินี ในการแถลงนโยบายของรัฐบาล ซึ่งสมเด็จพระราชินีจะทรงมีพระราชดำรัสด้วยพระองค์เองหรือจะโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์เป็นผู้อ่านพระราชดำรัสดังกล่าวแทนก็ได้

สมาชิกที่ได้กล่าวคำสัตย์ปฏิญาณหรือให้คำมั่นสัญญาแล้ว จะมาประชุมร่วมกันในวันที่กำหนดไว้ สำหรับการเริ่มต้นอายุของสภา รัฐธรรมนูญได้กำหนดให้ที่ประชุมทำการเลือกประธานสภาผู้แทนราษฎรเป็นระเบียบวาระแรกของการประชุม ทั้งนี้ การเลือกประธานสภาจะกระทำโดยวิธีลงคะแนนลับ

การปิดประชุมรัฐสภา

การปิดประชุมรัฐสภาถือเป็นการปิดสมัยประชุม ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์จะทำการปิดประชุมรัฐสภาตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรีโดยประกาศในระหว่างพิธีพิเศษในห้องประชุมวุฒิสภาหรือประกาศลงในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ ในระหว่างปิดสมัยประชุม ประธานรัฐสภา นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี และเลขาธิการรัฐสภา ยังคงดำรงอยู่ในตำแหน่ง สมาชิกรัฐสภาได้รับสิทธิและเอกสิทธิ์โดยสมบูรณ์

การยุบสภา

การยุบสภามีผลให้อายุของสภารวมทั้งการปฏิบัติหน้าที่ของวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรต้องสิ้นสุดลงและนำไปสู่การเลือกตั้งทั่วไป ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์จะประกาศยุบสภาในราชกิจจานุเบกษาตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี ในช่วงระหว่างการยุบสภา สภาผู้แทนราษฎรสิ้นสภาพความเป็นองค์กรสภา กิจกรรมทั้งหมดและภารกิจที่ยังไม่เสร็จสิ้นของสภาต้องสิ้นสุดลง โดยรวมถึงการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติและการตอบกระทู้ถาม อนึ่ง เพื่อประโยชน์ในงานด้านบริหาร ประธานสภา รองประธานสภา และสมาชิกคณะกรรมการบริหารกิจการภายในยังคงดำรงตำแหน่งอยู่จนถึงวันเลือกผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวใหม่

ข) สารสำคัญของการอภิปรายทั่วไป (General Debates)

๑. “การจัดการทรัพยากรบุคคลเพื่อการบริหารที่มีประสิทธิภาพของรัฐสภา (Personnel management for effective parliamentary services) ดำเนินการอภิปรายโดย นาย Marc Bosc ประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภาและรองเลขาธิการสภาสามัญแคนาดา

การอภิปรายนี้ได้ดำเนินการตามแผนการทดลองเป็นครั้งแรกของการประชุม เริ่มจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างไม่เป็นทางการใน ๒ หัวข้อ ได้แก่ หัวข้อที่ ๑ การสรรหาเจ้าหน้าที่รัฐสภา และ หัวข้อที่ ๒ การวางแผนอาชีพและความสำเร็จของเจ้าหน้าที่รัฐสภา โดยแบ่งผู้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นออกเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษและกลุ่มที่ใช้ภาษาฝรั่งเศสสำหรับแต่ละหัวข้อ การอภิปรายในครั้งนี้ถือเป็นการสำรวจความแตกต่างของรัฐสภาในการสรรหา การรักษาตำแหน่ง และแผนความสำเร็จของบุคลากรภายในสำนักงานเลขาธิการรัฐสภาประเด็นของการสรรหาเจ้าหน้าที่รัฐสภา การประเมินผลการคัดเลือกเจ้าหน้าที่รัฐสภาว่ามาจากความสามารถหรือประสบการณ์การทำงานตลอดจนอิทธิพลจากทางการเมืองหรือปัจจัยอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง รวมทั้งประเด็นการให้รางวัลเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพและการจัดเจ้าหน้าที่ตรงตามตำแหน่งงานเพื่อให้การดำเนินงานหลักของรัฐสภาเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

นาย Marc Bosc ประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภาและรองเลขาธิการสภาสามัญแคนาดาได้เริ่มดำเนินการอภิปรายโดยกล่าวถึงโครงสร้างของการบริหารอาชีพว่าเป็นแนวทางในการนำไปสู่โครงสร้างการพัฒนาทรัพยากรบุคคลโดยการกำหนดระดับ การแต่งตั้งและการเลื่อนขั้นของเจ้าหน้าที่รัฐสภาตลอดจนการใช้วิธีการที่เหมาะสมเพื่อให้เจ้าหน้าที่รัฐสภาประสบความสำเร็จในการทำงานในสภาผู้แทนราษฎร ทั้งนี้ การจัดให้มีโครงสร้างของการบริหารอาชีพก็เพื่อหาวิธีการในการพัฒนากลุ่มเจ้าหน้าที่ตามระดับการศึกษา ประสบการณ์และการเรียนรู้การทำงานให้มีความเชี่ยวชาญและมีทักษะระดับสูงในการให้คำแนะนำและให้การสนับสนุนทางด้านบริการแก่ประธานและรองประธานสภา ประธานและรองประธานคณะกรรมการ

ตลอดจนสมาชิกรัฐสภาในเรื่องการประชุม การปฏิบัติงาน เอกสิทธิและการดำเนินการของสภา คณะกรรมาธิการและผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด อีกทั้งวิธีการในการสนับสนุนและยอมรับความสามารถตลอดจน ความสามารถพิเศษของแต่ละคนตลอดจนเพื่อพัฒนาทรัพยากรบุคคลไปสู่ระดับบริหารจัดการ

การคัดสรรบุคคลเข้าทำงานใช้กระบวนการสอบแข่งขันซึ่งจะเปิดสอบเมื่อมีตำแหน่งว่างหรือ เมื่อมีความต้องการเจ้าหน้าที่เพิ่มมากขึ้นในการปฏิบัติงาน ผู้สมัครสอบควรผ่านข้อกำหนดพื้นฐานในการสมัคร งานที่ระบุไว้เพื่อให้ได้รับการพิจารณาเข้าสอบแข่งขัน ผู้สมัครที่สอบผ่านจะได้รับโอกาสในการบรรจุเข้าเป็น เจ้าหน้าที่รัฐสภาระดับ IPG-E (ระดับปฏิบัติการ) และต้องอยู่ภายใต้การทดลองงานหรือการตรวจสอบเป็น ระยะเวลาหนึ่งปี การพิจารณาการทดลองงานหรือการตรวจสอบและการตอบรับถือเป็นหนึ่งในกระบวนการ คัดสรรด้วย ทั้งนี้ ข้อกำหนดพื้นฐานในการสมัครงานตำแหน่งเจ้าหน้าที่รัฐสภาระดับ IPG-E (ระดับปฏิบัติการ) ผู้สมัครต้องมีวุฒิการศึกษาปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยที่ได้รับการรับรอง ทั้งนี้ ผู้จบปริญญาตรีสาขานิติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ รัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์จะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ นอกจากนี้ ผู้สมัครควรมีความรู้ ภาษาอังกฤษที่สองในระดับพอใช้ทั้งการเขียนและการอ่านและในระดับดีในการพูดและการฟัง (ตัวอย่างเช่น ระดับ BBC) ในส่วนของความเหมาะสมส่วนบุคคล ผู้สมัครควรมีศักยภาพตรงตามที่ระบุไว้ใน มาตรฐานความสามารถของเจ้าหน้าที่รัฐสภา

เจ้าหน้าที่รัฐสภาที่ได้รับการบรรจุใหม่จะต้องผ่านการทดลองงาน โดยคณะกรรมการทดลอง งานจะพิจารณาความก้าวหน้าของเจ้าหน้าที่รัฐสภาที่ได้รับการบรรจุใหม่เพื่อให้แน่ใจว่าเจ้าหน้าที่ได้รับการ ประเมินตามจุดมุ่งหมายและได้รับการมอบหมายงานที่มีการประเมินอย่างชัดเจน ในช่วงสุดท้ายของการ ทดลองงาน คณะกรรมการทดลองงานจะให้คำชี้แนะแก่คณะกรรมการพิจารณาการบริหารอาชีพ (Career Management Review Board: CMRB) เพื่อให้เป็นผู้ตัดสินในขั้นตอนสุดท้าย สำหรับโครงสร้างของการ บริหารอาชีพเจ้าหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรมีโอกาสได้พัฒนาการทำงานให้ดีขึ้นเพื่อประสบความสำเร็จตาม จุดมุ่งหมาย โดยมีส่วนประกอบของโครงสร้าง ดังนี้

งานที่ได้รับมอบหมาย

เจ้าหน้าที่รัฐสภาจะทำงานภายใต้การควบคุมของหัวหน้างานผู้ดูแล งานที่ได้รับมอบหมายจะ ตรงกับระดับการทำงานและประสบการณ์การทำงานของเจ้าหน้าที่ ในการเริ่มต้นงานแต่ละขั้นนั้น จะมีการ กำหนดจุดประสงค์และมีการอธิบายถึงความคาดหวังในผลสำเร็จของงานอย่างชัดเจน ฝ่ายบริหารจะมีการ พิจารณาผลงานตามเวลาที่กำหนดซึ่งอาจก่อให้เกิดการมอบหมายงานใหม่เพื่อให้เกิดการพัฒนาการทำงาน อย่างรวดเร็ว

การประเมินผลงาน

ผลการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐสภาแต่ละคนจะได้รับการประเมินโดยหัวหน้างานเป็นราย ปี วงรอบในการประเมินผลงานของเจ้าหน้าที่รัฐสภาในระดับ IPG-E (ระดับปฏิบัติการ) จะนับจากวันที่ได้รับ การว่าจ้างและยังคงปฏิบัติงานจนกระทั่งได้รับการเลื่อนขั้นเป็นเจ้าหน้าที่รัฐสภาในระดับ IPG-C (ระดับชำนาญ การ) เมื่อเจ้าหน้าที่รัฐสภาได้รับการประเมินให้อยู่ในระดับ IPG-C แล้วจึงได้รับการรวมกลุ่มเข้ากับวงรอบการ ทำงานประจำปี (นับตั้งแต่เดือนกันยายนของทุกปีจนถึงเดือนสิงหาคมของปีถัดไป)

การประเมินผลงานจะประเมินตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ตั้งแต่ช่วงแรกของการพิจารณา และตามระดับความสามารถที่ระบุไว้สำหรับเจ้าหน้าที่รัฐสภาทุกคน การประเมินผลงานเป็นการทำให้เกิดสำนึกในการทำงาน มีการระบุงานที่ผิดพลาดเพื่อให้เกิดการปรับปรุงการทำงานและพัฒนาการสื่อสารระหว่างเจ้าหน้าที่รัฐสภากับหัวหน้างานอีกด้วย การประเมินผลงานนี้ถือเป็นพื้นฐานของการฝึกอบรมและการพัฒนา และยังสามารถใช้เป็นคำแนะนำให้กับคณะกรรมการพิจารณาการบริหารอาชีพสำหรับการหมุนเวียนการทำงานและการเลื่อนขั้นอีกด้วย

หัวหน้างานอาจมีคำแนะนำในการเรียนรู้เฉพาะด้านเพิ่มเติมสำหรับเจ้าหน้าที่รัฐสภาแต่ละคน โดยอาศัยพื้นฐานมาจากการประเมินผลงาน ยกตัวอย่างเช่น ทักษะการใช้อุปกรณ์ทางด้านสารสนเทศเพื่อการจัดการ บางครั้งอาจมีการเสนอการฝึกอบรมเพื่อการพัฒนาเป็นโครงการการอบรมเฉพาะด้านในแต่ละหัวข้อ อาทิ ทักษะภาวะความเป็นผู้นำและการควบคุม ทักษะการบริหารโครงการและทักษะทางด้านการสื่อสาร เป็นต้น

คณะกรรมการพิจารณาการบริหารอาชีพมีหน้าที่พิจารณาการหมุนเวียนการทำงาน การเลื่อนขั้นและการลงโทษเจ้าหน้าที่รัฐสภา โดยคณะกรรมการจะประกอบด้วย เหล่าผู้ช่วยเลขาธิการสภาซึ่งทำการคัดเลือกประธานคณะกรรมการมาหนึ่งคน ผู้แทนจากฝ่ายทรัพยากรบุคคลเป็นที่ปรึกษาและเจ้าหน้าที่รัฐสภาที่ได้รับมอบหมายเป็นเลขานุการคณะ

การหมุนเวียนการปฏิบัติงานเป็นวิธีหลักวิธีหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาความเป็นมืออาชีพให้กับเจ้าหน้าที่รัฐสภาทุกคนได้ การหมุนเวียนการทำงานยังเกี่ยวพันกับระบบการเปลี่ยนแปลงการทำงานเพื่อก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ร่วมกัน เจ้าหน้าที่รัฐสภาที่ดีควรทำงานได้หลากหลายประเภท ทั้งงานหลักในห้องประชุมและงานอื่นๆ ของสภา การพิจารณาการหมุนเวียนการทำงานควรคำนึงถึงความเหมาะสมตามความรู้ของแต่ละบุคคลด้วย

คณะกรรมการพิจารณาการบริหารอาชีพควรจะประชุมกันอย่างน้อยปีละ ๑ ครั้งเพื่อพิจารณาคำร้องตลอดจนคำแนะนำในการหมุนเวียนการปฏิบัติงาน

ในการคัดเลือกเจ้าหน้าที่รัฐสภาเพื่อหมุนเวียนงานที่เกี่ยวกับการประชุมสภานั้น คณะกรรมการพิจารณาการบริหารอาชีพควรพิจารณาโดยคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

- ความต้องการเจ้าหน้าที่เพื่อมาปฏิบัติงานของแต่ละฝ่าย
- ผลการประเมินงานของเจ้าหน้าที่รัฐสภา
- จุดมุ่งหมายในอาชีพของเจ้าหน้าที่รัฐสภา

งานที่จะให้หมุนเวียนกันนั้นควรพิจารณาให้มีความยืดหยุ่นมากกว่าเดิมเพื่อให้ตรงตามความต้องการและเพื่อให้เจ้าหน้าที่รัฐสภาได้รับประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกัน เมื่อเจ้าหน้าที่รัฐสภาได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานนอกเหนือจากงานหลักของตนจะมีการร่างข้อตกลงในการควบคุมการทำงาน เจ้าหน้าที่จะได้รับเอกสารการประเมินผลเป็นลายลักษณ์อักษรในช่วงเวลาที่ปฏิบัติงานนั้นๆ

คณะกรรมการพิจารณาการบริหารอาชีพควรจะประชุมกันอย่างน้อยปีละ ๑ ครั้งเพื่อพิจารณาการเลื่อนขั้น

ในการคัดเลือกเจ้าหน้าที่รัฐสภาเพื่อเลื่อนขั้นไปสู่ระดับ IPG-C นั้น คณะกรรมการพิจารณาการบริหารอาชีพควรพิจารณาโดยคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

๑. (ก) เจ้าหน้าที่รัฐสภาจะต้องปฏิบัติงานในระดับ IPG-E อย่างน้อยสี่ปีและได้รับผลการประเมินงานสี่ชิ้นที่บ่งชี้ถึงความสามารถโดยรวมตามจุดมุ่งหมายสองข้อหรือมากกว่านั้นตามประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกัน

(ข) เจ้าหน้าที่รัฐสภาจะต้องปฏิบัติงานในระดับ IPG-E อย่างน้อยสองปีและได้รับผลการประเมินงานสองชิ้นที่บ่งชี้ถึงความสามารถโดยรวมที่เหนือความคาดหมายที่กำหนดสองข้อหรือมากกว่านั้นตามประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกัน

๒. เจ้าหน้าที่รัฐสภาได้แสดงระดับความชำนาญงานในความสามารถทุกประเภท

๓. เจ้าหน้าที่รัฐสภามีระดับความรู้ภาษาที่สองที่สามารถใช้งานได้ทั้งในการพูด ฟัง อ่านและเขียนในระดับดี

การพัฒนาความเชี่ยวชาญของเจ้าหน้าที่รัฐสภาอาจได้รับผลกระทบจากการลาที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสุขภาพ การตั้งครมหรือการลาเพื่อเลี้ยงดูบุตร ตลอดจนสาเหตุอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการพิจารณาการบริหารอาชีพจึงควรพิจารณาเป็นรายบุคคลพร้อมทั้งเปิดโอกาสให้กรณีที่กำลังมาข้างต้นเป็นความล่าช้าอย่างมีเหตุผล ทั้งนี้ การเลื่อนขั้นไปสู่ระดับบริหารจัดการใช้การสอบแข่งขันเป็นตัวอย่าง

นายสมศักดิ์ มนูญิจู รองเลขาธิการวุฒิสภาไทยได้นำเสนอประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการทรัพยากรบุคคลเพื่อการบริหารที่มีประสิทธิภาพของรัฐสภา ดังนี้

ปัจจุบัน หน่วยราชการจำนวนมากตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากรมนุษย์ว่าเป็นทุนมนุษย์ การมีทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมนับเป็นประเด็นสำคัญที่นำไปสู่ความสำเร็จขององค์กร

ในอดีต สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาเคยใช้โครงสร้างการแบ่งตำแหน่งที่มีระดับชั้น (C-level) และเจ้าหน้าที่จะได้รับการปรับตำแหน่งไปสู่ระดับที่สูงขึ้นเมื่อผ่านเกณฑ์ที่เหมาะสม เจ้าหน้าที่ต้องเรียนรู้และพัฒนาตนเองเพื่อความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน มีตัวอย่างจำนวนมากที่เจ้าหน้าที่ผู้ไม่สามารถก้าวขึ้นไปดำรงตำแหน่งที่ตนเองมุ่งหวังได้ตัดสินใจลาออกจากราชการเนื่องจากขาดความรู้ความสามารถตลอดจนประสบการณ์ที่เหมาะสมกับตำแหน่งในระดับสูง ซึ่งเป็นสาเหตุให้องค์กรขาดบุคลากรและทุนมนุษย์ที่มีความเชี่ยวชาญ การแก้ไขปัญหาดังกล่าวองค์กรจำเป็นต้องใช้การพัฒนาสายอาชีพซึ่งเป็นหนึ่งในหน้าที่ของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อพัฒนาเจ้าหน้าที่ที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสม และเจ้าหน้าที่ที่มีศักยภาพสูงให้มีความพร้อมสำหรับตำแหน่งที่สำคัญในองค์กร ดังนั้น แผนยุทธศาสตร์ของสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาจึงมีการระบุดึงการดำเนินการเกี่ยวกับสายอาชีพและแผนสืบทอดตำแหน่งในปี ๒๕๕๖

เมื่อปี ๒๕๕๔ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาได้ศึกษาและร่างแผนสายอาชีพและแผนสืบทอดตำแหน่งสำหรับการจัดการบริหารสายอาชีพ พร้อมกับการปรึษาองค์กรภายนอกที่มีประสบการณ์ด้านทรัพยากรมนุษย์มาช่วยดำเนินการ อย่างไรก็ตาม สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาได้แต่งตั้งคณะทำงานเพื่อทำงานควบคู่ไปกับคณะที่ปรึกษาเพื่อให้ข้อมูลที่สำคัญโดยประสานงานกับที่ปรึกษาและเป็นโอกาสอันดีที่เจ้าหน้าที่จะได้เรียนรู้ทักษะด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และสะสมความรู้จากที่ปรึกษาจากภายนอกองค์กร

การวางแผนสายอาชีพในสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

เริ่มจากการจัดสรรสายอาชีพและกิจกรรมที่จำเป็นสำหรับเจ้าหน้าที่รายบุคคลและให้แนวทางเพื่อช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ให้ได้รับความรู้ ทักษะและประสบการณ์ในการทำงานในปัจจุบันและเตรียมพร้อมสำหรับการปฏิบัติงานในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวางแผนสายอาชีพ

๑. เพื่อพัฒนาเจ้าหน้าที่โดยใช้หลักการสั่งสมความรู้ ทักษะ ประสบการณ์และความสามารถ
๒. เพื่อจัดทำเกณฑ์และกระบวนการในการเลื่อนระดับ การหมุนเวียนงาน และการเปลี่ยนงานเพื่อให้เจ้าหน้าที่ได้ทำงานตรงตามความสามารถ

๓. เพื่อรักษาเจ้าหน้าที่ที่มีความสามารถให้ทำงานในองค์กรต่อไป

ขั้นตอนการจัดทำเส้นทางสายอาชีพ ๔ ขั้นตอน ได้แก่

๑. ศึกษาโครงสร้างองค์กรและตำแหน่งในปัจจุบัน
๒. วิเคราะห์งานตำแหน่งต่างๆ
๓. จัดแบ่งกลุ่มของงานประเภทต่างๆ
๔. จัดทำรูปแบบสายอาชีพ

เกณฑ์ในการวางแผนเส้นทางอาชีพ

๑. การปรับเกณฑ์ที่เห็นได้ชัดและสามารถประเมินได้เพื่อการเลื่อนขั้น โยกย้าย และหมุนเวียนงานพร้อมประกาศเกณฑ์ให้เจ้าหน้าที่ทราบล่วงหน้า

๒. เปิดโอกาสให้เจ้าหน้าที่ที่มีคุณสมบัติครบถ้วนอย่างทั่วถึงในการสมัครเพื่อรับตำแหน่งใหม่ที่ต้องการ เพื่อการพัฒนาและเตรียมพร้อมสำหรับตำแหน่งในอนาคต

๓. การใช้ระบบการบริหารจัดการโดยพิจารณาจากผลการทำงาน

๔. ส่งเสริมให้มีการโยกย้ายเพื่อหมุนเวียนงานระหว่างสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาและสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

การพัฒนาสายอาชีพ

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาวางแผนที่จะให้มีการฝึกอบรมและโครงการหรือกิจกรรมในการพัฒนาเพื่อเพิ่มความสามารถและประสบการณ์ของเจ้าหน้าที่ ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของการวางแผนสายอาชีพเพื่อเตรียมเจ้าหน้าที่ให้พร้อมรับกับตำแหน่งที่สูงขึ้น อย่างไรก็ตาม สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภามีวัตถุประสงค์ที่จะพัฒนาความรู้ ทักษะ ประสบการณ์และความสามารถด้านต่างๆ ที่จำเป็นแก่เจ้าหน้าที่ทั้งในตำแหน่งปัจจุบันและตำแหน่งในอนาคต การฝึกอบรมและการพัฒนามุ่งเน้นที่จะเพิ่มศักยภาพในบทบาทหน้าที่ที่จำเป็นสำหรับตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ เพื่อที่จะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่เพิ่มขึ้น

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาวางแผนที่จะจัดทำแผนสายอาชีพแก่เจ้าหน้าที่ทุกคนเพื่อที่จะเตรียมเจ้าหน้าที่ให้พร้อมสำหรับตำแหน่งในอนาคต อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่ควรจะต้องมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องทั้งจากการเรียนรู้ด้วยตนเองและการสนับสนุนจากสำนักงานฯ เพื่อที่จะได้รับการเลื่อนขั้นไปสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้น

กิจกรรมการฝึกอบรมและการพัฒนา

๑. การอบรมข้าราชการที่ได้รับการบรรจุใหม่

๒. เจ้าหน้าที่ใหม่ในสายงานมุ่งเน้นการฝึกฝนจากรุ่นพี่ และการศึกษาดูด้วยตนเอง

๓. เจ้าหน้าที่ที่ได้รับการเลื่อนตำแหน่งใหม่มุ่งเน้นการพัฒนาความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ที่จำเป็นในตำแหน่งใหม่

๔. การเตรียมความพร้อมสำหรับตำแหน่งในอนาคต

แผนการสืบทอดตำแหน่ง

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาจัดทำแผนการสืบทอดตำแหน่งโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะเตรียมความพร้อมให้แก่เจ้าหน้าที่ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งในตำแหน่งที่สำคัญในสำนักงานฯ

สำนักงานฯ กำหนดตำแหน่งสำคัญ ประกอบด้วย ผู้อำนวยการสำนัก ๑๘ อัตรา ผู้บังคับบัญชากลุ่มงาน-ตรวจสอบภายใน ๑ อัตรา รองเลขาธิการวุฒิสภา ๖ อัตรา ที่ปรึกษา ๔ อัตรา และเลขาธิการวุฒิสภา ๑ อัตรา

ดังนั้น ความสามารถที่จำเป็นในแต่ละตำแหน่ง ประกอบด้วย ความสามารถหลัก ความสามารถในการบริหาร และความสามารถประจำตำแหน่ง

การค้นหาและพัฒนาผู้สืบทอดตำแหน่ง

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาได้กำหนดเกณฑ์ในการค้นหาผู้สืบทอดตำแหน่ง ดังนี้

๑. มีคุณสมบัติเหมาะสมกับตำแหน่ง

๒. มีประสบการณ์ในระดับบริหารอย่างน้อย ๒ ตำแหน่งที่ต่างกันและผ่านเกณฑ์การประเมิน

ความสามารถ

ในการประเมินความสามารถ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาวางแผนที่จะให้มีการประเมินครบ ๓๖๐ องศา นอกจากความสามารถแล้ว ผู้สืบทอดตำแหน่งควรได้รับการประเมินผลการทำงานในอดีต ศักยภาพและความพร้อมสำหรับตำแหน่งใหม่ด้วย

ในการพัฒนาผู้สืบทอดตำแหน่ง สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาดำเนินการจัดทำแผนการพัฒนา รายบุคคล โดยมุ่งเน้นการเติมเต็มความสามารถที่จำเป็นสำหรับตำแหน่งที่สำคัญ กิจกรรมในการพัฒนา ได้แก่ การฝึกอบรมและการพัฒนา เช่น การพัฒนาผู้นำ การศึกษาด้วยตนเอง การแนะนำและการให้คำปรึกษา การหมุนเวียนงาน โครงการฝึกอบรมและการมอบหมายงานในโครงการต่างๆ

ค) สาระสำคัญของการนำเสนอประเด็นอภิปราย

๑. “สถานการณ์ของรัฐสภาระหว่างวิกฤตการณ์ทางการเมืองระยะยาว” (The situation of parliament during a long lasting political crisis) โดย นาย Hugo HONDEQUIN เลขาธิการวุฒิสภาเบลเยียม

นาย Hugo HONDEQUIN เลขาธิการวุฒิสภาเบลเยียม กล่าวถึงสถานการณ์ทางการเมืองในเบลเยียมภายหลังการเลือกตั้งในปีพ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งประสบกับวิกฤตการณ์ “ไม่มีรัฐบาลอย่างเป็นทางการ” เป็นระยะเวลายาวนาน ประชาชนทั้งในประเทศและต่างประเทศต่างตั้งข้อสงสัยว่าใครเป็นผู้บริหารประเทศ แล้วรัฐสภาทำงานกันอย่างไร ซึ่งกรณีดังกล่าวทำให้ในสายตาของสาธารณชนมองว่า สมาชิกวุฒิสภาและข้าราชการสภามีวันหยุดพักผ่อนที่ยาวนาน

การเมืองการปกครองของประเทศเบลเยียมไม่ได้เป็นระบบประธานาธิบดีแต่เป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภาอันมีพระมหากษัตริย์เป็นพระประมุขภายใต้รัฐธรรมนูญไม่มีการเลือกตั้งเฉพาะที่แยกออกจากการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาเพื่อเลือกประธานาธิบดีผู้ทำหน้าที่แต่งตั้งคณะรัฐบาลหรือ การเลือกตั้งนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐบาล ยิ่งไปกว่านั้น ภาพกว้างๆ ของการเมืองเบลเยียมซึ่งมีพรรคการเมืองทั้งหมด ๑๒ พรรคในรัฐสภาเป็นเรื่องที่สลับซับซ้อนมากกว่าประเทศซึ่งมีพรรคการเมืองเพียง ๒ หรือ ๓ พรรคซึ่งเสียงข้างมากจะปรากฏในทันทีภายหลังจากการเลือกตั้ง

ภายหลังการเลือกตั้งในประเทศเบลเยียม พรรคการเมืองทั้งหลายจะต้องเจรจาต่อรองเพื่อรักษาเสียงส่วนใหญ่ในความตกลงเพื่อการจัดตั้งรัฐบาลและคณะรัฐมนตรีซึ่งเป็นเรื่องที่ตกลงกันได้ยาก โดยทั่วไป เบลเยียมมีพรรคการเมืองทั้งหมด ๑๒ พรรคเป็นตัวแทนในรัฐสภา ในการตกลงจัดตั้งรัฐบาลนั้น มีพรรคการเมืองจำนวน ๖ พรรคที่ต้องร่วมมือกันเพื่อให้ได้รับคะแนนเสียงข้างมากอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์และจำเป็นต้องมีพรรคการเมืองจำนวนมากกว่านั้นเพื่อที่จะได้รับคะแนนเสียงจำนวน ๒ ใน ๓ ถ้ารัฐบาลผสมมีความต้องการที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญ

องค์ประกอบทั้งหลายเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นพรรคการเมืองจำนวนมาก การค้นหาข้อตกลงร่วมกันเพื่อให้ได้รับคะแนนเสียงข้างมากอย่างเป็นเอกฉันท์ ประกอบเข้ากับวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจและความสำคัญของประเด็นสังคมและเศรษฐกิจที่จำเป็นต้องได้รับการตัดสินใจเป็นสิ่งที่อธิบายได้ว่าการจัดตั้งรัฐบาลภายหลังการเลือกตั้งปี พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นเหตุการณ์ “Echternach Procession” หรือการเดินทางที่ก้าวไปข้างหน้าสองก้าวแล้วต้องก้าวถอยหลัง อย่างไรก็ตาม ในขณะที่ Echternach Procession ใช้เวลาเพียงหนึ่งวัน แต่สถานการณ์ในเบลเยียมใช้เวลาหนึ่งปีครึ่ง รัฐบาลที่อยู่ในอำนาจตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้ลาออกในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ มีการยุบสภาในวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓ การเลือกตั้งทั่วไปมีขึ้นในวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ รัฐบาลใหม่เข้าสาบานตนรับตำแหน่งในวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๔ และได้รับความไว้วางใจจากรัฐสภาในวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๔ หรือ ๕๔๐ วันภายหลังการเลือกตั้งและเกือบ ๖๐๐ วันหลังจากที่รัฐบาลชุดก่อนได้ลาออกไป

อย่างไรก็ตาม สมาชิกรัฐสภามาประชุมตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดในวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๓ จึงเกิดคำถามว่าใครเป็นผู้บริหารประเทศถึงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๔ และรัฐสภาปฏิบัติงานอะไรบ้างระหว่างวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๔

ในเบลเยียม เป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันมาว่ารัฐบาลที่หมดวาระลงมีหน้าที่ต้องรักษาการบริหารประเทศต่อไปแนวความคิดในการบริหารงานแบบรักษาการนี้พัฒนามาจากศาลโดยแนวคิดหลักจะมาจากการบริหารงานของศาลฎีกาและมีความเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของรัฐบาลในฐานะผู้บริหารอำนาจสูงสุดของประเทศ รัฐบาลรักษาการมีอำนาจในการควบคุมภาวะฉุกเฉินซึ่งไม่สามารถเลื่อนออกไปได้การบริหารจัดการแบบวันต่อวันตลอดจนการบริหารงานต่อเนื่องจากรัฐบาลชุดที่แล้วหรือการบริหารงานเพื่อให้จบกระบวนการในเรื่องที่เกี่ยวกับการบัญญัติกฎหมายนั้น นอกจากข้อยกเว้นพิเศษบางประการแล้ว รัฐบาลรักษาการไม่สามารถริเริ่มตีพิมพ์ได้

รัฐสภามีบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวที่คล้ายคลึงกัน ในเบลเยียม การลาออกของรัฐบาลไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อการดำรงอยู่รวมถึงอำนาจของรัฐสภา อย่างไรก็ตาม แม้ในช่วงที่รัฐบาลรักษาการต้องปฏิบัติงานร่วมกับรัฐสภาอย่างเต็มรูปแบบ ธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันมาคือ รัฐสภาต้องยกเลิกการกระทำที่มีความเกี่ยวข้องกับการออกกฎหมายทุกประเภท

รัฐบาลรักษาการและการถูกจำกัดอำนาจทางด้านนิติบัญญัติเกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดสรรอำนาจภายในประเทศ เบลเยียมมีระบบการแบ่งอำนาจคล้ายคลึงกับหลายประเทศที่ฝ่ายบริหารหรือรัฐบาลจะต้องถูกตรวจสอบการบริหารงานจากรัฐสภาและอาจถูกแทรกแซงโดยการแปรญัตติเกี่ยวกับความไว้วางใจและการลงมติไม่ไว้วางใจ อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการยุบสภาเกิดขึ้น ส่งผลให้ไม่มีการตรวจสอบการบริหารงานของรัฐบาล ระบบควบคุมและตรวจสอบตามรัฐธรรมนูญได้ถูกทำลายลงดังนั้น จึงเป็นธรรมดาอยู่แล้วที่อำนาจของรัฐสภาซึ่งไม่ได้รับการตรวจสอบและวิพากษ์วิจารณ์ต้องลดทอนลงไป

เหตุผลเดียวกันนี้ได้นำมาปรับใช้กับรัฐบาลรักษาการเช่นเดียวกัน ในช่วงแรก อำนาจของรัฐสภาในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลยังคงอยู่ แต่จะไม่มีแทรกแซงใดๆ การลงมติไม่ไว้วางใจรัฐบาลที่ลาออกไปแล้วไม่มีประโยชน์ เปรียบได้กับคุณไม่สามารถฆ่าคนที่ตายไปแล้ว

ในทางกลับกัน เป็นเรื่องปกติที่ภายหลังการเลือกตั้ง รัฐสภาซึ่งมีอำนาจเต็มและต้องเผชิญหน้ากับการบริหารงานของรัฐบาลรักษาการจำเป็นต้องกำหนดข้อจำกัดของตนเองและพิจารณาว่าควรนำข้อจำกัดที่ใช้กับรัฐบาลมาใช้กับรัฐสภาด้วยหรือไม่

เป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่จริงว่าในขณะที่รัฐบาลเบลเยียมซึ่งใช้อำนาจหลักในการบริหารประเทศก็
ยังใช้อำนาจนิติบัญญัติเป็นอำนาจอีกด้านหนึ่งในทิศทางเดียวกันและด้วยอำนาจเดียวกันกับรัฐสภา ยิ่งไปกว่านั้น
รัฐบาล (ซึ่งก็คือพระมหากษัตริย์) ยังเป็นผู้ตรากฎหมายและประกาศใช้กฎหมายอีกด้วย

เป็นเรื่องที่ได้เถียงกันมาเป็นเวลายาวนานว่ารัฐบาลรักษากรการไม่มีอำนาจที่ชอบธรรมเพียงพอ
ในการเสนอกฎหมาย การเสนอการแก้ไขกฎหมายหรือแม้แต่การบังคับใช้และการประกาศใช้กฎหมายที่รัฐสภา
เห็นชอบและรับรอง เป็นการสรุปว่าอำนาจฝ่ายนิติบัญญัติไม่สามารถใช้การได้ ดังนั้นกระบวนการตรากฎหมาย
ควรจะยุติไปเช่นเดียวกัน เป็นความจริงที่จนกระทั่งปัจจุบันยังไม่มีผลสะท้อนเชิงลึกของการพิจารณาทาง
กฎหมายในเรื่องดังกล่าวอย่างจริงจังแม้ว่าการเจรจาต่อรองในการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่จะใช้เวลายาวนานมาก
ขึ้นเรื่อยๆ โดยในช่วงแรกผลสะท้อนเชิงลึกปรากฏอยู่ในวงวิชาการแล้วค่อยขยายออกไปในแวดวงการเมือง
อย่างไม่จริงจัง

ถ้าสมาชิกรัฐสภาที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาใหม่ปฏิบัติตามประเพณีที่ก่อตัวมาอย่างยาวนานนี้
คงถูกบังคับให้เผชิญกับภาวะเฉื่อยชาเป็นเวลานาน อย่างไรก็ตาม วิกฤตการณ์ทางการเมืองยังคงอยู่และผสมเข้า
กับสภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจ ประเทศต้องการการแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น สมาชิกทั้งสองสภาคำนึงถึงเรื่อง
เหล่านี้อย่างจริงจังโดยได้มีการปรึกษากฎหมายเพื่อดำเนินการแก้ไข

ฝ่ายกฎหมายซึ่งมีพื้นฐานความคิดเห็นที่ล้าหลังและมีแต่ความรู้ทฤษฎีทางด้านกฎหมายมุ่งไป
ที่ภาพลักษณ์ของรัฐบาลรักษากรการว่าต้องจำกัดขอบเขตการทำงานของรัฐบาลในการบริหารประเทศ เมื่อ
รัฐบาลรักษากรการไม่สามารถถูกแทรกแซงทางการเมืองโดยรัฐสภาและส่งผลให้เท่ากับเป็นการป้องกันอำนาจ
พิเศษของรัฐสภาในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล

ในทางตรงกันข้าม ในการบริหารงานของฝ่ายนิติบัญญัติ รัฐสภาถือเป็นสถาบันที่มีบทบาท
สำคัญ รัฐสภาทำหน้าที่ลงมติในการตรากฎหมาย รัฐสภาเป็นสถาบันสุดท้ายที่มีอำนาจสิทธิขาดไม่ว่ากฎหมาย
นั้นจะเกิดมาจากรัฐสภาเองหรือมาจากการริเริ่มของรัฐบาลและในประเด็นทางด้านนิติบัญญัติ ความจริงที่ว่า
รัฐบาลเป็นเพียงรัฐบาลรักษากรการไม่มีผลกระทบต่ออำนาจและการกระทำใดๆของรัฐสภาตลอดจนความสมดุล
ของระบบการแบ่งแยกอำนาจ

ท้ายที่สุด ในระหว่างช่วงเวลาของรัฐบาลรักษากรการในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ และดำเนินเรื่อยมาอย่าง
ยาวนานจนถึง พ.ศ. ๒๕๕๓ ทั้งสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาได้ผ่านร่างกฎหมายหลายฉบับซึ่งมีประเด็นที่
หลากหลายอันเป็นผลมาจากการริเริ่มทั้งของรัฐบาลและรัฐสภา จะสามารถสรุปได้หรือไม่ว่าข้อจำกัดในการ
บริหารงานทางด้านนิติบัญญัติได้สูญสิ้นไปหมด อาจมีคนเห็นด้วยเมื่อมองจากภายนอกโดยดูจากจำนวนและ
การดำเนินการทางด้านนิติบัญญัติในระหว่างช่วงรัฐบาลรักษากรการ

เมื่อมองในแง่หนึ่ง กฎหมายที่ได้รับการลงมติค่อนข้างเป็นเรื่องเฉพาะ ไม่รวมถึงทางเลือก
พื้นฐานหรือการอภิปรายทางการเมืองเป็นหลักและบ่อยครั้งที่ลงมติเห็นชอบโดยปราศจากการอภิปรายและ
การสนับสนุนจากทั้งสองสภาอย่างเป็นเอกฉันท์ ดังที่เคยกล่าวมาแล้ว เสียงข้างมากในรัฐบาลเบลเยียม
เกี่ยวข้องโดยตรงกับเสียงข้างมากภายในรัฐสภา การไม่สามารถตกลงจัดตั้งรัฐบาลใหม่อาจหมายถึงการไม่
สามารถรวมเป็นหนึ่งเดียวกันของสมาชิกรัฐสภา

ในอีกแง่หนึ่ง เมื่อรัฐบาลต้องการที่จะนำร่างพระราชบัญญัติเข้าสู่รัฐสภาเพื่อจัดการอย่าง
เร่งด่วน ต้องมีการปรึกษารัฐสภาล่วงหน้าก่อนว่าประเด็นนั้นเป็นประเด็นเร่งด่วนจริงหรือไม่ ทั้งนี้ อาจมีการ
เข้าใจผิดเกี่ยวกับการปฏิบัติแบบนี้ว่าขาดเหตุผลและมีความนัยว่าวิธีการดำเนินการแบบเก่ายังคงอยู่ เมื่อมีการ

สรุปเอาเองว่ารัฐบาลรักษาการมีความเกี่ยวข้องกับการบริหารประเทศโดยใช้อำนาจของฝ่ายบริหาร ไม่ใช่อำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติและตราบไต่ที่การบริหารประเทศยังต้องเกี่ยวพันอยู่กับฝ่ายนิติบัญญัติ รัฐสภามีอำนาจสิทธิขาดในตอนสุดท้ายเสมอและไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาอย่างเร่งด่วนหรือปรึกษารัฐสภาเพื่อได้รับความเห็นชอบก่อน

บางทีคำอธิบายแบบนี้อาจดูเป็นจริงมากกว่า กล่าวคือ เมื่อขาดเสียงส่วนใหญ่ การ “อภิปราย” ล่วงหน้าเกี่ยวกับการพิจารณาประเด็นเร่งด่วนอาจเป็นหนทางสำหรับรัฐบาลในการโยนหินถามทางและรอดูว่าร่างพระราชบัญญัติจะได้รับการคัดค้านส่วนใหญ่จากรัฐสภาหรือไม่ ยิ่งไปกว่านั้น การปฏิบัติแบบนี้ทำให้รัฐบาลปราศจากความสงสัยในการสร้าง “พันธมิตร” ของตนในรัฐสภาได้

เหตุผลใหม่ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกัน ถ้าไม่ใช่การตระหนักถึงความจริงแบบเดิมที่เหนือกว่าเรื่องทางกฎหมายก็คงเป็นการตระหนักถึงความจริงที่เหนือกว่าของสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลและการตรวจสอบของรัฐสภาต่อรัฐบาล ขณะที่ในอดีตที่ผ่านมา ในทางทฤษฎีนั้นรัฐสภาไม่เคยตั้งคำถามเกี่ยวกับการบริหารงานของรัฐบาลรักษาการ ในช่วงวิกฤติได้ทำให้รัฐสภาพิจารณาว่ารัฐบาลควรเป็นฝ่ายชี้แจงให้ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานและเจตนาในช่วงเวลาดังกล่าวเอง แล้วรัฐสภาจะดำเนินการต่อด้วยรูปแบบทั้งหลายของการตั้งคำถามในการบริหารประเทศ(การตั้งกระทู้ถามด้วยวาจา การตั้งกระทู้ทั่วไป การอภิปรายและการให้มาชี้แจง) นอกเหนือจากนี้แล้วอาจนำไปสู่การลงมติไม่ไว้วางใจรัฐบาลได้

กล่าวโดยสรุป ภายหลังจากที่อำนาจของรัฐสภาในช่วงที่เกิดวิกฤติทางการเมืองการปกครองได้ถูกยับยั้งอย่างเข้มงวดเป็นระยะเวลาติดต่อกันยาวนานจะเห็นได้ว่าข้อจำกัดของวิกฤตการณ์การเมืองระยะยาวซึ่งได้รับการยกเว้นทำให้นักแต่งทฤษฎีทางกฎหมายและนักการเมืองได้มีโอกาสพิจารณาถึงมุมมองของเรื่องนี้อีกครั้ง พุดในแง่ของกฎหมายแล้ว สามารถสรุปได้ว่าการดำเนินการทางด้านนิติบัญญัติสามารถดำเนินไปได้อย่างอิสระโดยปราศจากข้อจำกัดใดๆ ในขณะที่ยังคงมีข้อจำกัดในทางปฏิบัติแต่ก็มีการกระตุ้นทางการเมืองควบคู่กันไป

๒. “รัฐสภาเปิด : ประสบการณ์ของสภาผู้แทนราษฎรบราซิล” (Open Parliament : the experience of the Brazilian Chamber of Deputies” โดย นาย Rogerio Ventura TEIXEIRA เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรบราซิล

รัฐสภาบราซิลได้ตระหนักถึงหลักการตามรัฐธรรมนูญปี พ.ศ. ๒๕๓๑ และพยายามให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการนิติบัญญัติภายใต้การทำงานร่วมกันโดยความโปร่งใส โดยสภานิติบัญญัติของบราซิลถือเป็นผู้ริเริ่มในการส่งเสริมความโปร่งใสในหมู่ประชาชนและสถาบันต่าง ๆ และเปิดเผยข้อมูลต่างๆในรูปแบบที่เปิดกว้าง ทั้งนี้ เครื่องบ่งชี้อย่างหนึ่งในเรื่องนี้คือการที่รัฐบาลบราซิลได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการเป็นหุ้นส่วนของการริเริ่มโครงการรัฐบาลที่เปิดเผยและโปร่งใสที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อเดือนกันยายน ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งหลายประเทศให้คำมั่นในการสนับสนุนความโปร่งใส การเข้าถึงข้อมูล และเสริมสร้างการบริการที่มีประสิทธิภาพให้แก่ประชาชน

รัฐสภาบราซิลได้มีความพยายามที่จะพัฒนาช่องทางการปฏิสัมพันธ์กับประชาชนอย่างต่อเนื่อง เพื่อสนับสนุนการอภิปรายในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งจะช่วยให้ได้มาซึ่งกฎหมายที่มีคุณภาพมาก

ยิ่งขึ้น โดยในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการการมีส่วนร่วมทางกฎหมายเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่สถาบันนิติบัญญัติในกระบวนการทางกฎหมายที่มีความละเอียด

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ได้มีการเปิดให้บริการเว็บไซต์ของรัฐสภา ทำให้หลายองค์กรได้รับข้อมูลที่เป็นประโยชน์โดยตรงจากฐานข้อมูล ซึ่งหน่วยงานต่างๆ สามารถติดตามกระบวนการผ่านร่างกฎหมายและในด้านอื่นๆแบบทันเหตุการณ์ ซึ่งในปัจจุบันประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ ซึ่งโครงการเหล่านี้ถือเป็นการริเริ่มการส่งเสริมการเข้าถึงข้อมูลและการโต้ตอบระหว่างรัฐสภาและประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ “โครงการประชาธิปไตยอิเล็กทรอนิกส์” ได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี ทำหน้าที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสังคมในระดับชาติ ถือเป็นหนึ่งในเครื่องมือทางเทคโนโลยีที่สร้างการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้แทนและประชาชน และในวันที่ 7 ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ กรรมการร่วมด้านการวางแผน ได้ริเริ่มโครงการการเผยแพร่ข้อมูลในรูปแบบดิจิทัล อาทิเช่น ระเบียบวาระ รายชื่อและร่างกฎหมาย และข้อมูลในด้านอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งถือเป็นโครงการสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความโปร่งใสในสภาและทำให้ประชาชนมีสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลทางนิติบัญญัติมากยิ่งขึ้น

การเปิดเผยข้อมูลของรัฐสภาบราซิลและรัฐสภาอื่น ๆ ทั่วโลกจะไม่เพียงแต่ยกระดับความโปร่งใสในการทำงานของรัฐสภา แต่จะช่วยเสริมสร้างการปฏิสัมพันธ์ที่ดีมากยิ่งขึ้นระหว่างสังคมและรัฐสภา ยกเว้นการควบคุมที่ดีของหน่วยงานนิติบัญญัติและหน่วยงานด้านบริหาร และเสริมสร้างความรู้เชิงกลยุทธ์ให้กับรัฐสภาของเรา สิ่งเหล่านี้จะนำไปสู่รัฐสภาที่เปิดเผยและแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เป้าหมายต่อไปคือ การสร้างพื้นที่ในการทำงานร่วมกันในหมู่ผู้ที่มีความสนใจ นักข่าว นักวิจัย สมาชิกรัฐสภาและข้าราชการ ในการพัฒนาโปรแกรมสำหรับการใช้งานผ่านทางโทรศัพท์มือถือเพื่อให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

๓. “ความสัมพันธ์ด้านต่างประเทศของรัฐสภาตุรกีและการเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างรัฐสภา” (Foreign Relations of the Grand National Assembly of Turkey and Strengthening Inter-parliamentary Cooperation) โดย นาย Irfan NEZIROGLU เลขาธิการรัฐสภาตุรกี

นาย Irfan NEZIROGLU เลขาธิการรัฐสภาตุรกีได้นำเสนอการอภิปรายโดยเน้นบทบาทและกิจกรรมของรัฐสภาตุรกีที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ด้านต่างประเทศ ๓ ด้าน ประกอบด้วย การทูตรัฐสภา ความสัมพันธ์ด้านต่างประเทศของรัฐสภาตุรกีและความร่วมมือระหว่างรัฐสภานานาชาติ

การทูตรัฐสภา

๑. ขยายบทบาทของการทูตระดับรัฐสภาในช่องทางที่การทูตปกติไม่สามารถทำได้ เช่นการเพิ่มพูนความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกรัฐสภาประเทศต่างๆ ให้แน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น
๒. เพิ่มพูนความเข้าใจระหว่างรัฐให้มากขึ้น
๓. พัฒนาการตรวจสอบรัฐบาลให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
๔. ช่วยดำเนินการให้องค์การระหว่างประเทศได้รับความชอบธรรมทางกฎหมายเพิ่มมากขึ้น

ความสัมพันธ์ด้านต่างประเทศของรัฐสภาตุรกี

๑. การลงมติเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยในการทำสนธิสัญญาระหว่างประเทศ

๒. กิจกรรมทางการเมืองของประธานรัฐสภาประกอบด้วย

- การเป็นผู้แทนทางการทูตรัฐสภาในระดับสูงสุด
- การเป็นหัวหน้าคณะผู้แทนในการเดินทางไปเยือนต่างประเทศและการเข้าร่วมการประชุมระหว่างประเทศ
- การให้การต้อนรับคณะผู้แทนต่างประเทศ

๓. กิจกรรมที่ดำเนินการโดยกลุ่มมิตรภาพสมาชิกรัฐสภาระหว่างประเทศและการประชุมสมาชิกรัฐสภาระหว่างประเทศ

การประชุมที่รัฐสภาตุรกีได้เข้าร่วม ประกอบด้วย

- การประชุมสหภาพรัฐสภา The Inter-Parliamentary Union (IPU)
- การประชุมสมัชชารัฐสภาเมดิเตอร์เรเนียน Parliamentary Assembly of the Mediterranean (PAM)
- การประชุมสมัชชารัฐสภาอาเซียน Asian Parliamentary Assembly (APA)
- การประชุมสมัชชารัฐสภาของสหภาพเมดิเตอร์เรเนียน Parliamentary Assembly of the Union for the Mediterranean (PAUFM)
- การประชุมสมัชชารัฐสภาองค์การว่าด้วยความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรป Parliamentary Assembly of the Organization for Security and Cooperation (OSCEPA)
- การประชุมสมัชชารัฐสภาคณะมนตรียุโรป Parliamentary Assembly of the Council of Europe (PACE)
- การประชุมสหภาพรัฐสภาองค์การความร่วมมืออิสลาม Parliamentary Union of the Organization of the Islamic Cooperation (PUIC)
- การประชุมสมัชชารัฐสภากลุ่มความร่วมมือทางเศรษฐกิจของประเทศริมฝั่งทะเลดำ The Parliamentary Assembly of Black Sea Economic Cooperation (PABSEC)
- การประชุมสมัชชารัฐสภาองค์การสนธิสัญญาป้องกันแอตแลนติกเหนือ The Parliamentary Assembly of the North Atlantic Treaty Organization (NATOPA)
- การประชุมสมัชชารัฐสภาของกลุ่มประเทศผู้ใช้ภาษาตุรกี The Parliamentary Assembly of Turkic-Speaking Countries (TURKPA)

กลุ่มมิตรภาพสมาชิกรัฐสภาระหว่างประเทศ มีทั้งหมด ๑๒๐ กลุ่ม จากทุกทวีป

๔. กิจกรรมที่ดำเนินการโดยคณะกรรมการพิเศษ

- การเดินทางไปเยือนต่างประเทศเพื่อศึกษาดูงาน
- การจัดเตรียมรายงาน
- การนำเสนอแง่มุมที่แตกต่างกันในกระบวนการทางกฎหมาย

ความร่วมมือระหว่างรัฐสภานานาชาติ

๑. พัฒนาความสัมพันธ์ทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคี
๒. เปิดช่องทางในการเจรจาระหว่างประเทศให้กว้างไกล
๓. เปิดโอกาสให้สมาชิกรัฐสภาได้มีการติดต่อกับสมาชิกรัฐสภาประเทศอื่นๆ อยู่เสมอ กล่าวโดยสรุป เราต้องการรัฐสภาที่เข้มแข็งเพื่อประชาธิปไตยที่เข้มแข็งกว่า

๔. “การทูตรัฐสภา” (Parliamentary diplomacy) โดย นาย Geert Jan A. Hamilton เลขาธิการวุฒิสภาเนเธอร์แลนด์

นาย Geert Jan A. Hamilton เลขาธิการวุฒิสภาเนเธอร์แลนด์ได้เริ่มดำเนินการอภิปราย โดยกล่าวว่า ปัจจุบันสมาชิกรัฐสภาต่างมีภารกิจหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับด้านต่างประเทศมากขึ้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่รัฐสภาจะต้องเพิ่มบทบาทในการตรวจสอบนโยบายของรัฐบาล ซึ่งรวมถึงนโยบายด้านต่างประเทศด้วย บทบาทด้านการทูตเชิงรัฐสภาทำให้รัฐสภาสามารถยกระดับความเป็นประชาธิปไตยในระดับสากลได้มากขึ้น และคณะผู้แทนรัฐสภาสามารถเพิ่มบทบาทในเชิงการทูตด้วยการยอมรับความหลากหลายด้านความคิดทางการเมืองตามหลักประชาธิปไตยที่แท้จริง ซึ่งแนวโน้มของกระแสความเป็นประชาธิปไตยทั่วโลกทำให้แต่ละประเทศตระหนักถึงการเพิ่มคุณค่าของการเป็นผู้แทนรัฐสภาในเวทีระหว่างประเทศ

ในการเพิ่มคุณค่าด้านการทูตเชิงรัฐสภานั้น สมาชิกรัฐสภาที่ทำหน้าที่ในเวทีต่างประเทศ และถือเป็นผู้แทนทางการทูตที่ได้รับมอบหมายจากประชาชนจะต้องคำนึงถึง

- การมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในกิจกรรมและเวทีการประชุมระหว่างประเทศที่จะสร้างองค์ความรู้และความเข้าใจเชิงลึกในการตรวจสอบนโยบายด้านต่างประเทศของรัฐบาล ทั้งนี้ ภารกิจในเวทีระหว่างประเทศจึงถือเป็นงานส่วนหนึ่งของรัฐสภา

- การทูตเชิงรัฐสภาเป็นงานที่ไม่ซ้ำซ้อนกับงานด้านการทูตของรัฐบาล ทั้งนี้ สมาชิกรัฐสภาจากทั้งพรรครัฐบาลและพรรคฝ่ายค้านต่างมีส่วนร่วมในการช่วยลดความขัดแย้งระหว่างฝ่ายต่าง ๆ โดยที่รัฐบาลไม่ต้องเข้ามากำกับ โดยสมาชิกรัฐสภาเหล่านี้อยู่ในสถานะที่จะสามารถแสดงความคิดเห็นในขณะที่ผู้แทนที่เป็นทางการของภาครัฐไม่สามารถหรือเต็มใจที่จะสื่อความคิดเห็นเช่นนั้นได้

- การทูตเชิงรัฐสภาสามารถสนับสนุนงานด้านการทูตของรัฐบาล เนื่องจากสมาชิกรัฐสภาสามารถยืดหยุ่นในภาระทางการทูต เนื่องจากไม่มีข้อผูกมัดด้านตำแหน่งในรัฐบาล แต่สามารถส่งผ่านนโยบายของรัฐบาลด้วยการนำเสนอและสนับสนุนบนพื้นฐานของประชาธิปไตยและหลักสิทธิมนุษยชน นอกจากนี้ การทูตเชิงรัฐสหายังสามารถลดประเด็นที่เป็นข้อขัดแย้ง และกระตุ้นให้เกิดรูปแบบทางประชาธิปไตยที่ทุกฝ่ายยอมรับ

- การทูตเชิงรัฐสภาถือเป็นการสื่อสารทางรัฐสภาเพื่อส่งเสริมกฎและหลักประชาธิปไตยสากล โดยสมาชิกรัฐสภาสามารถแลกเปลี่ยนทักษะ ความรู้ ความชำนาญ และนำมาแก้ไขบทเรียน เพื่อสร้างสถาบันทางประชาธิปไตย ตลอดจนใช้ประสบการณ์ด้านการเจรจาในเวทีที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและศาสนา เพื่อปกป้องสังคมที่มีความหลากหลาย

- การติดต่อสื่อสารเป็นการส่วนตัวระหว่างสมาชิกรัฐสภาระหว่างประเทศ สามารถส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันและกำหนดแนวทางที่จะเป็นประโยชน์ต่อความสัมพันธ์ในระดับทวิภาคี และอาจนำมาเป็นส่วนในการพัฒนา หรือการริเริ่มที่จะสร้างความมั่นคงและสันติ ตลอดจนสร้างความเข้มแข็งทางประชาธิปไตย การพัฒนาเศรษฐกิจ การศึกษา และสังคม

- การทูตเชิงรัฐสภามีหลายรูปแบบ ทั้งนี้ ข้อริเริ่มบางอย่างเป็นการร่วมมือกับภาครัฐ เช่น การที่รัฐบาลผนวกสมาชิกรัฐสภาเป็นผู้แทนในคณะของรัฐบาลในการเดินทางไปราชการต่างประเทศ โดยสมาชิกรัฐสภาสามารถเป็นกระบอกเสียงในเวทีการประชุมระหว่างประเทศได้ดังต่อไปนี้

การมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการประชุมระดับสมัชชารัฐสภาระหว่างประเทศ ซึ่งจากมุมมองของเนเธอร์แลนด์เห็นว่า เวทีดังกล่าวได้แก่

- สมัชชารัฐสภาของคณะมนตรีแห่งยุโรป (Parliamentary Assembly of the Council of Europe : PACE)
- สมัชชารัฐสภาขององค์การสนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือ (NATO Parliamentary Assembly)
- สมัชชารัฐสภาขององค์การความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรป (OSCE Parliamentary Assembly)
- การประชุมรัฐสภาคณะมนตรีที่ปรึกษาแห่งเบนลักซ์ (Inter-Parliamentary Consultative Benelux Council)
- สมัชชารัฐสภายุโร-เมดิเตอร์เรเนียน (Euro-Mediterranean Parliamentary Assembly)

เนเธอร์แลนด์ให้ความสำคัญกับความร่วมมือของรัฐสภาระหว่างประเทศในกรอบของสหภาพยุโรปตามสนธิสัญญา Nice ปี ๒๕๔๓ และสนธิสัญญา Lisbon ปี ๒๕๕๒ ที่เน้นการเพิ่มบทบาทด้านการตรวจสอบของรัฐสภา ตลอดจนการมีส่วนร่วมของรัฐสภาสมาชิกในสหภาพยุโรป อาทิ การประชุมประธานรัฐสภาของประเทศในสหภาพยุโรป เป็นต้น

ในส่วนของการสร้างความเข้มแข็งให้กับการทูตเชิงรัฐสภาที่ถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของกิจกรรมด้านการเมืองต่างประเทศของสมาชิกรัฐสภานั้น ควรกระตุ้นการมีส่วนร่วมอย่างจริงจังในการประชุมสมัชชารัฐสภาเนื่องจากการเพิ่มองค์ความรู้ เพื่อให้สามารถตรวจสอบนโยบายของรัฐบาล รวมทั้งการเตรียมความพร้อมในประเด็นที่จะเข้าร่วมอภิปรายในที่ประชุมกรอบต่าง ๆ และการแสดงผลของการประชุมให้คณะกรรมการที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการเผยแพร่เอกสารผลการประชุม อาทิ รายงานการประชุม ข้อมติต่าง ๆ ที่ได้รับรองจากการประชุม

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือ การริเริ่มที่จะสร้างหรือริเริ่มกรอบความร่วมมือใหม่ด้วยการพยายามทำให้กรอบหรือเวทีเดิมที่มีอยู่แล้วให้เข้มแข็งมากกว่า ในขณะที่เดียวกัน กรอบความร่วมมือใดที่ไม่สอดคล้องกับแผนและเป้าหมายของประเทศก็ควรที่จะตัดทอนหรือล้มเลิกเสีย ทั้งนี้ จะต้องคำนึงถึงประสิทธิผลที่คุ้มค่าของการทูตเชิงรัฐสภาที่จะให้ผลงานด้วยการบริหารเวลาและงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพสำหรับการสร้างความสัมพันธ์ทวิภาคีระหว่างรัฐสภาควรให้ความสำคัญกับรัฐสภาของประเทศที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดเท่านั้น และหากเป็นไปได้ การพบปะทวิภาคีควรจัดให้มีขึ้นระหว่างการเดินทางไปร่วมประชุมในระดับพหุภาคีตามกรอบต่าง ๆ ทั้งนี้ จำเป็นที่จะต้องพิจารณาเลือกการเข้าร่วมกิจกรรมด้านต่างประเทศทั้งในระดับพหุภาคีและทวิภาคีและต้องคำนึงถึงองค์ประกอบด้านเวลา ความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ และงบประมาณด้วย

๕. “แผนกลยุทธ์ ปี ๒๕๕๗ : การดำเนินการอย่างต่อเนื่องเพื่อพัฒนาการบริหารงานของรัฐสภาสวีเดน” (Roadmap 2014: ongoing work to develop the Riksdag Administration) โดยนาง Kathrin FLOSSING เลขาธิการรัฐสภาสวีเดน

การทำงานของฝ่ายบริหารของรัฐสภาสวีเดนควรดำเนินการตามความเหมาะสมในสถานการณ์ที่มีความไว้วางใจและความมั่นใจ พร้อมกับการมีหน่วยงานที่รับผิดชอบอย่างชัดเจน มีการเชื่อมโยงด้วยการตัดสินใจที่แน่วแน่และการดำเนินการที่ดี การพัฒนาต่างๆควรดำเนินการภายใต้หน้าที่ของหน่วยบริหาร

ที่จะสร้างการดำเนินการที่ดีที่สุดสำหรับสำนักงานเลขาธิการรัฐสภาสวีเดนและสมาชิกรัฐสภาเอง แผนกลยุทธ์ปี ๒๕๕๗ เป็นการแสดงให้เห็นการพัฒนาที่ประเมินได้ในระยะยาวของระบบการบริหารงานของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา-สวีเดน

หลังจากที่เลขาธิการของรัฐสภาสวีเดนได้เข้าดำรงตำแหน่งในเดือน ตุลาคม ๒๕๕๓ ได้จัดการสัมภาษณ์ภายในสำนักงานเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับงานและทำความเข้าใจกับฝ่ายบริหารงานโดยบริษัทให้คำปรึกษาได้รับการมอบหมายให้ทำหน้าที่สัมภาษณ์สมาชิกรัฐสภา เจ้าหน้าที่รัฐสภาและหน่วยงานภายนอกที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการมองการทำงานของสำนักงานเลขาธิการ การสัมภาษณ์ได้แสดงให้เห็นว่าสำนักงานเลขาธิการของรัฐสภาสวีเดนมีลักษณะการทำงานที่โดดเด่นในเรื่องการให้บริการกับสมาชิก เจ้าหน้าที่ที่มีความรู้เป็นอย่างดีและทำงานอย่างเป็นมืออาชีพซึ่งการทำงานดังกล่าวได้รับการตอบรับอย่างดีโดยลูกค้าซึ่งก็คือสมาชิกรัฐสภา ความปรารถนาอย่างหนึ่งที่ได้รับจากสมาชิกรัฐสภาเป็นเรื่องสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐสภาสวีเดนในการรับรู้และเข้าใจปัจจัยแวดล้อมของสมาชิกรัฐสภา แบบสอบถามยังแสดงให้เห็นอีกจากแบบสอบถามของเจ้าหน้าที่ในปี ๒๕๕๑ และ ๒๕๕๔ เจ้าหน้าที่ทั้งหมดมีความพึงพอใจในสถานที่ทำงาน แต่มีความต้องการให้ปรับสถานที่ทำงานให้มีความทันสมัยมากขึ้นและขอให้มีการปรับปรุงในบางพื้นที่ สำหรับหัวข้อที่พบจากการสัมภาษณ์ ได้แก่

- องค์กรและขั้นตอนการทำงาน: การทำงานที่ขาดการสื่อสารในแนวนอน (horizontal communication) ภายในองค์กรเป็นปัญหาที่ยากจะแก้ไขได้ การเชื่อมโยงในการทำงานระหว่างกิจกรรมหลักและกิจกรรมสนับสนุนเกิดขึ้นเพียงเฉพาะในกลุ่มผู้บริหาร ความรับผิดชอบของผู้จัดการในสายงานบางครั้งไม่ชัดเจน

- วัฒนธรรม: งานด้านบริหารเป็นงานที่มีวัฒนธรรมการบริการอย่างสูง เป็นงานที่ใช้การบริหารจัดการด้วยความคิดค้นบวกและจิตใจที่ให้บริการ วัฒนธรรมดังกล่าวทำให้เกิดความรู้สึกกังวลใจเนื่องจากเปิดโอกาสให้มีการวิจารณ์จากทุกส่วน ขาดความเชื่อมั่นและความมั่นใจ

- จุดแข็งด้านงานบริหาร: ผู้นำทางด้านการเมืองพิจารณาว่าสมาชิกรัฐสภาได้รับการบริการที่ดีเลิศ เจ้าหน้าที่ด้านบริหารมีความรู้และมีความเป็นมืออาชีพ สำนักงานเลขาธิการรัฐสภาเป็นสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในการทำงานที่ดี เจ้าหน้าที่ได้รับความพึงพอใจ ภูมิใจและมีความรับผิดชอบต่องาน

ผลของการสัมภาษณ์ถูกนำมาประมวลโดยผู้ให้คำปรึกษาและนำเสนอต่อผู้จัดการและผู้นำทางการเมืองซึ่งแผนการทำงานจะดำเนินการเพื่อการรับรองต่อไป

ตามผลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์และการตอบแบบสอบถามสำหรับเจ้าหน้าที่ก่อนหน้านี้นี้ รวมถึงเรื่องที่จะต้องพัฒนาสำหรับสำนักงานเลขาธิการรัฐสภาสวีเดน ฝ่ายบริหารได้กำหนดเป้าหมายสำหรับทุกภาคส่วนในแผนกลยุทธ์ปี ๒๕๕๗ ทั้งนี้ สำนักงานเลขาธิการรัฐสภาสวีเดนควรที่จะมีความโดดเด่น ทันสมัย เชี่ยวชาญ รับผิดชอบต่อ รวมถึงการมีส่วนร่วมในฝ่ายการบริหารของรัฐสภา ตลอดจนให้การสนับสนุนที่ดีขึ้นในกระบวนการการทำงานของรัฐสภาโดยการกำหนดเป้าหมายควรมีความสัมพันธ์กับการทำงานด้านการสนับสนุนของแผนกลยุทธ์และรับรองว่ามาตรการต่าง ๆ นั้นมุ่งไปที่เป้าหมายเดียวกัน

การทำงานเกี่ยวกับแผนกลยุทธ์ปี ๒๕๕๗ นำโดยเลขาธิการของรัฐสภาสวีเดนร่วมกับกลุ่มบริหารโดยรับฟังความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่และข้อเสนอแนะในการดำเนินวิธีการของแผนกลยุทธ์เพื่อรับรองว่าเป้าหมายของการดำเนินการของแผนพัฒนาจะสำเร็จ จะมีการติดตามความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องในกลุ่มแผนกลยุทธ์และกลุ่มอำนวยการและจะมีการประชุมแผนกลยุทธ์ร่วมกับเจ้าหน้าที่ในสำนักงานเลขาธิการของรัฐสภาสวีเดนเพื่อให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำงานสำหรับแผนกลยุทธ์

การประชุมแผนกลยุทธ์เป็นหนทางที่จะแบ่งปันตัวอย่างที่ดีของกระบวนการทำงานเพื่อการปรับปรุงแต่ละบุคคลในคณะทำงานหรือภายในองค์กรทั้งหมด ทั้งนี้ มี ๓ ประเด็นที่มักจะได้รับกล่าวถึงในการนำเสนอว่าจะทำอย่างไรเพื่อที่จะปรับปรุงงานด้านสำนักงานเลขาธิการของรัฐสภาสวีเดน

- เรื่องการบริหารจัดการ (มีแผนที่ดีขึ้น มีการตัดสินใจที่รวดเร็วยิ่งขึ้น)
- การสื่อสารภายใน (มีการใช้สื่อสังคมและมีข้อมูลจากการประชุมระดับบริหาร)
- การเพิ่มความเข้าใจของการทำงานของแต่ละบุคคล

การนำเสนอและความคิดเห็นของแต่ละคนจะได้รับการรับรองและวิเคราะห์เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าการทำงานของฝ่ายบริหารมีการพัฒนามากยิ่งขึ้น

๖. “การคุ้มกันพยานผู้มาให้คำชี้แจงต่อคณะกรรมการสภา” (The protection of witnesses who appear before parliamentary committees) ดำเนินการอภิปรายโดย นาง Doris Katai Katebe MWINGA รองประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภาและเลขาธิการรัฐสภาแซมเบีย

นาง Doris Katai Katebe MWINGA รองประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภาและเลขาธิการรัฐสภาแซมเบียกล่าวถึงการพิจารณาถึงอำนาจของคณะกรรมการสภาที่เกี่ยวข้องกับสิทธิและเอกสิทธิ์ของพยานผู้มาให้คำชี้แจงต่อคณะกรรมการสภา โดยดูจากวิธีปฏิบัติทั่วไปของคณะกรรมการสภาของประเทศเครือจักรภพ ภายใต้ระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา รัฐสภาทำหน้าที่ตรวจสอบการบริหารงานของรัฐบาล เพื่อให้การตรวจสอบเกิดประสิทธิภาพและทันเวลา จึงเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการสภาในการซักถามเพื่อรวบรวมหลักฐานและให้คำแนะนำ ทั้งนี้ ในการปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถนั้น สภาผู้แทนราษฎรมีตัวแทนในคณะกรรมการต่างๆ ตลอดจนอำนาจในการบังคับการมาปรากฏตัวของพยาน การให้หลักฐานและเอกสาร คณะกรรมการมีอำนาจในการเคลื่อนย้ายข้อมูล รวบรวมข้อมูลและคอยสังเกตปัญหา ดังนั้น คณะกรรมการสภาจึงจัดหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้เพื่อกระบวนการนิติบัญญัติและการตรวจสอบของสภา ซึ่งคณะกรรมการเหล่านี้ต้องอาศัยความรู้และความเชี่ยวชาญของพยานจากชุมชนและรัฐบาล ด้วยสาเหตุดังกล่าวจึงควรมีการคุ้มครองสิทธิของพยานผู้มาให้หลักฐานและได้ลงมติยอมรับวิธีปฏิบัติในการปกป้องสิทธิเหล่านั้น

ในรัฐสภาประเทศเครือจักรภพ คณะกรรมการสภาประกอบด้วยสมาชิกรัฐสภาที่ตั้งขึ้นโดยรัฐสภาเพื่อทำหน้าที่เฉพาะด้านที่เกี่ยวข้อง การตั้งคณะกรรมการมีหลากหลายจุดประสงค์ แต่จุดประสงค์หลักคือเพื่อให้รัฐสภาได้เพิ่มประสิทธิภาพทั้งจำนวนคนและเวลาในประเด็นที่รัฐสภาไม่สามารถลงไปในรายละเอียดได้ ยิ่งไปกว่านั้น บรรยากาศของความเป็นปรปักษ์จะลดน้อยลงในการมาให้คำชี้แจงกับคณะกรรมการเมื่อเปรียบเทียบกับ การต้องมาให้คำชี้แจงกับรัฐสภาซึ่งถือเป็นการช่วยให้ได้ข้อยุติในเรื่องนั้นๆ และในกลุ่มที่มีขนาดเล็กลงมาสามารถมีการเรียกใช้หรือพัฒนาผู้เชี่ยวชาญในด้านที่คณะกรรมการต้องการอีกด้วย รัฐสภาจำนวนมากถ่ายทอดการประชุมให้ประชาชนทั่วไปได้รับทราบและยังอนุญาตให้นำข้อมูลจากสาธารณะมาใช้อ้างอิงเพื่อแสดงถึงการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนที่เพิ่มขึ้นอีกด้วย เป็นการแสดงให้เห็นว่าในขณะที่มีการสังเกตการณ์การใช้มาตรฐานทั่วไปของการอภิปรายในรัฐสภา คณะกรรมการยังคงดำเนินการต่ออย่างไม่เป็นทางการและรวดเร็วกว่าการประชุมเต็มคณะตลอดจนได้รับประโยชน์จากความสัมพันธ์ที่พัฒนาระหว่างบุคคลที่ทำงานร่วมกันเพื่อประสบความสำเร็จในจุดมุ่งหมายเดียวกัน

โดยทั่วไป งานของคณะกรรมการมีความเกี่ยวข้องกับการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ การตรวจสอบงบประมาณแผ่นดิน การตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหารและการตรวจสอบเรื่องที่อยู่ในความ

สนใจของสาธารณชน ทั้งนี้ อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสภา มีระบุอยู่ในรัฐธรรมนูญเช่นเดียวกับในระเบียบข้อบังคับของสภาและสะท้อนให้เห็นถึงวิวัฒนาการของแต่ละสภาในทางปฏิบัติ จำนวนสมาชิกรัฐสภาที่อยู่ในคณะกรรมการก็ระบุอยู่ในระเบียบข้อบังคับของสภาหรือในการประชุมเช่นเดียวกัน รัฐมนตรีและคณะรัฐบาลจะไม่ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการถึงแม้ว่าระเบียบข้อบังคับของสภาไม่ได้ระบุเป็นพิเศษว่าห้ามการกระทำดังกล่าว

ประเภทของคณะกรรมการ

ระบบการตั้งชื่อของคณะกรรมการมีความแตกต่างกันมากในประเทศเครือจักรภพ คำเดียวกันอาจมีความหมายในระบบนิติบัญญัติที่แตกต่างกัน จึงขอระบุชื่อของคณะกรรมการที่มีการใช้อย่างแพร่หลาย ๒ ประเภทด้วยกัน คือ คณะกรรมการสามัญและคณะกรรมการวิสามัญ

ในหลายประเทศ คำว่าคณะกรรมการสามัญหมายถึงคณะกรรมการที่ตั้งขึ้นเพื่อตรวจสอบพระราชบัญญัติตลอดจนตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหารในหลายกระทรวง เช่น คณะกรรมการตรวจสอบการใช้จ่ายเงินงบประมาณแผ่นดินและคณะกรรมการพิจารณางบประมาณ ส่วนคณะกรรมการวิสามัญในทางตรงกันข้ามได้รับการแต่งตั้งขึ้นมาด้วยจุดมุ่งหมายเฉพาะในการจัดการกับประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสาธารณชนส่วนใหญ่ ยกตัวอย่างเช่น รัฐสภาแต่งตั้งคณะกรรมการวิสามัญเพื่อสอบถามความประพฤติหรือยืนยันยืนยันความเป็นข้าราชการระดับสูงตลอดจนการตรวจสอบการพัฒนาข้อเสนอที่มีจุดมุ่งหมายแตกต่างกัน

รัฐสภาในหลายประเทศแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อตรวจสอบการทำงานของภาคีรัฐบาลซึ่งอาจเป็นคณะกรรมการสามัญหรือคณะกรรมการวิสามัญก็ได้ขึ้นอยู่กับวิธีการปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวของแต่ละประเทศหรืออาจอธิบายเพื่อแบ่งแยกออกไปเป็นคณะกรรมการเฉพาะด้านโดยตรง ระบบคณะกรรมการมีไว้เพื่ออนุญาตให้รัฐสภาได้ติดตามและสอบถามแนวโน้มการปฏิบัติงานของภาครัฐได้อย่างเต็มที่ตามเรื่องที่เกิดขึ้นแทนที่จะจำกัดบทบาทของตนในการวิจรณ์นโยบายของรัฐบาลในแต่ละกระทรวงที่ต้องตรวจสอบในภายหลัง เนื่องจากคณะกรรมการเหล่านี้จะสอบถามในประเด็นที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน จึงก่อให้เกิดผลประโยชน์ที่สำคัญในการพัฒนาโยบาย

ในประเทศแซมเบียคณะกรรมการสภา มีมาตั้งแต่ยุคก่อนการประกาศเอกราชของประเทศ โดยต้องประสบกับการเปลี่ยนแปลงตามขั้นตอนมากมายตามเหตุปัจจัยหลายประการ อาทิ การดำเนินงานและความรับผิดชอบของรัฐบาลที่เพิ่มขึ้น ระบบนี้ทำให้ฝ่ายนิติบัญญัติต้องเผชิญหน้ากับฝ่ายข้าราชการประจำส่งผลให้ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐบาลเพิ่มขึ้น ในการปฏิรูประบบรัฐสภา แซมเบียได้ก่อตั้งคณะกรรมการเฉพาะด้านซึ่งมีผลมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๕ เพิ่มขึ้นมาจากคณะกรรมการที่ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อจุดประสงค์ทั่วไป อาทิ คณะกรรมการเกี่ยวกับบทบัญญัติที่อาศัยอำนาจกฎหมายอื่นคณะกรรมการตรวจสอบการใช้จ่ายเงินงบประมาณแผ่นดินและคณะกรรมการพิจารณาพิจารณา

อำนาจของคณะกรรมการสภาประกอบด้วย

- อำนาจในการบังคับให้คนมาเข้าพบ; โดยทั่วไปเมื่อคณะกรรมการเชิญพยานมาเข้าพบพยานมักจะเต็มใจมาอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการอาจออกคำสั่งให้พยานมาให้การด้วย
- อำนาจในการบังคับให้มอบหลักฐาน และ
- อำนาจในการบังคับให้ผลิตเอกสารสำคัญ

คณะกรรมการสภาได้รับอำนาจเหล่านี้จากรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติอำนาจและเอกสิทธิ์ของสภานิติบัญญัติ กฎหมายของประเทศแซมเบียและระเบียบข้อบังคับสภาแซมเบีย

เอกสิทธิ์ของพยาน

ในการถ่วงดุลอำนาจของคณะกรรมการการสภา พยานผู้มาให้การควรได้รับความคุ้มครองเป็นพิเศษ พยานสามารถได้รับความคุ้มครองทางกฎหมายเช่นเดียวกับความคุ้มครองตามสิทธิภายใต้พระราชบัญญัติอำนาจและเอกสิทธิ์ของสภานิติบัญญัติโดยเฉพาะ

ความคุ้มครองทางกฎหมาย

พยานผู้ให้หลักฐานหรือผลิตเอกสารสำหรับคณะกรรมการการสภาควรใช้เอกสิทธิ์และความคุ้มครองอย่างเต็มที่เหมือนกับที่สมาชิกรัฐสภาและเจ้าหน้าที่สภานิติบัญญัติได้รับในการประชุมสภาและพยานควรได้รับความคุ้มครองมากเป็นพิเศษ หลักฐานในการประชุมสภาไม่ว่าจะเป็นรูปแบบของวาจาหรือเอกสารไม่สามารถนำมาใช้ปรักปรำพยานในศาลหรือในการพิจารณาคดี ซึ่งความคุ้มครอง (ตามพระราชบัญญัติอำนาจและเอกสิทธิ์ของสภานิติบัญญัติ) เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับรัฐสภาในการอภิปรายและในการซักถามเกี่ยวกับเรื่องที่เกี่ยวข้องโดยปราศจากความกลัวและการเข้าแทรกแซงด้วยการฟ้องร้องในศาล ยิ่งไปกว่านั้น พยานยังได้รับความคุ้มครองจากการข่มขู่ คุกคามให้หวาดกลัวอีกด้วย

ความคุ้มครองตามสิทธิ

เพิ่มเติมจากความคุ้มครองทางกฎหมายของรัฐสภาแล้ว มีกระบวนการที่ให้ความคุ้มครองพยานตามสิทธิ ประกอบด้วย

๑. พยานต้องได้รับแจ้งอย่างมีเหตุผลจากการประชุมคณะกรรมการ ต้องมีหนังสืออ้างอิงจากคณะกรรมการและถ้อยแถลงที่คาดว่าจะมีการหยิบยกขึ้นมาในการชี้แจง
๒. พยานจะตอบคำถามเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับข้อซักถามของคณะกรรมการเท่านั้น
๓. พยานจะได้รับการรับรองว่าจะปลอดภัยจากการถูกแทรกแซงหรือการแสดงอิทธิพลที่ไม่เหมาะสม (เช่น การข่มขู่ การสัญญาหรือการโน้มน้าว) ในการแสดงหลักฐานที่อาจจำเป็นต้องมอบให้กับคณะกรรมการ
๔. พยานตกลงที่จะใช้โอกาสอย่างมีเหตุผลในการตอบโต้ทั้งด้วยการเขียนเอกสารและทางวาจา
๕. พยานจะได้รับโอกาสอย่างมีเหตุผลในการแก้ไขข้อผิดพลาดในเอกสารหลักฐานและมอบหลักฐานเพิ่มเติมเมื่อถูกร้องขอ

ความรับผิดชอบของพยาน

พยานต้องมีความรับผิดชอบดังต่อไปนี้

๑. เข้าพบเพื่อมาชี้แจงเมื่อมีหมายเรียกของคณะกรรมการ
๒. มอบหลักฐานที่ไม่ผิดหรือไม่ชี้นำไปในทางที่ผิด
๓. ผลิตเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการไต่ถามของคณะกรรมการถ้ามีการสั่งให้ทำ และ
๔. เตรียมตัวในการพิสูจน์ข้อคัดค้านเพื่อตอบคำถามหรือคำขอให้มอบหลักฐานเป็นการส่วนบุคคล

คณะกรรมการการสภาถือเป็นส่วนสำคัญของการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลทางด้านนิติบัญญัติ สาเหตุหนึ่งเป็นเพราะคณะกรรมการยอมรับให้รัฐสภาเข้ามามีส่วนร่วมในรายละเอียดของร่างพระราชบัญญัติหรือในการทำงานของฝ่ายบริหารมากกว่าส่วนอื่นๆ ดังนั้น ระบบการตั้งชื่อจำนวนและหน้าที่ของคณะกรรมการจึงตรงตามความต้องการและแหล่งที่มาของรัฐสภาแต่ละประเทศ ส่งผลให้สภานิติบัญญัตียังคงสนับสนุนประชาธิปไตยแบบรัฐสภาและระบบธรรมาภิบาลไปได้อีกนาน อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี จะเห็นได้ว่าคณะกรรมการต้องพึ่งพาพยานเป็นอย่างมากในการบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

พยานผู้มาให้การควรใช้สิทธิในความคุ้มครองอย่างเต็มที่เหมือนกับที่สมาชิกรัฐสภาได้ใช้ตามวิธีการและขั้นตอนในประเทศเครือจักรภพทั้งหลาย

๗. “บทบาทของรัฐสภาในการตรวจสอบความมีประสิทธิภาพของนโยบายสาธารณะ” (Role of Parliament in monitoring the effectiveness of public policy) โดย นาย Philippe SCHWAB เลขาธิการสภาที่ปรึกษาแห่งรัฐและรองเลขาธิการรัฐสภาสมาพันธ์รัฐสวิส

ในช่วงปลายทศวรรษที่ ๑๙๘๐ รัฐสภาสวิตเซอร์แลนด์ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ประเมินความมีประสิทธิภาพของนโยบายสาธารณะ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ รัฐสภาได้ก่อตั้งหน่วยงานรัฐสภาด้านการควบคุมการบริหาร (Parliamentary Control of the Administration : PCA) ขึ้น โดยหน่วยงานนี้มีภารกิจในการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์และผลการปฏิบัติงานของงานบริการภาครัฐและนโยบายสาธารณะต่าง ๆ ของรัฐบาล หลายปีต่อมารัฐสภาได้ขยายบทบาทของตนเองจากงานนิติบัญญัติมาสู่บทบาทผู้ประเมินความมีประสิทธิภาพของนโยบายภาครัฐ ซึ่งบทบาทนี้ได้ถูกระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติรัฐสภา โดยหลักการแล้ววัตถุประสงค์ของการประเมินนี้เพื่อวัดประสิทธิภาพของมาตรการต่าง ๆ ที่รัฐบาลนำมาใช้ และเพื่อประเมินว่าวิธีการที่รัฐบาลนำมาใช้นั้นนำไปสู่ผลลัพธ์ที่คาดหวังหรือไม่ การประเมินจึงถูกออกแบบมาเพื่อชี้ให้เห็นถึงอุปสรรคและข้อบกพร่องของการดำเนินนโยบายและโครงการต่าง ๆ ของรัฐบาล โดยมีเป้าหมายเพื่อที่จะแก้ไขปัญหาเหล่านี้

PCA เป็นหน่วยงานชำนาญเฉพาะด้านซึ่งรับผิดชอบต่อทั้ง ๒ สภา โดยมีฐานะเป็นส่วนหนึ่งของสำนักงานเลขาธิการ แต่มีการปฏิบัติงานที่เป็นอิสระและจะดำเนินงานต่อเมื่อได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการกิจการของรัฐสภาเท่านั้น เนื่องจากไม่มีอำนาจริเริ่มการทำงานได้ด้วยตนเอง ปัจจุบันมีเจ้าหน้าที่เป็นผู้เชี่ยวชาญอยู่ ๖ คน และมีงบประมาณในการจัดจ้างให้มีการศึกษาค้นคว้า โดยจัดจ้างผู้เชี่ยวชาญจากภายนอก ทำให้ PCA มีช่องทางที่จะเข้าถึงบุคคลที่มีความเชี่ยวชาญและมีความรู้ด้านต่าง ๆ ที่ PCA ไม่มี นอกจากนี้ PCA มีอำนาจในการเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ ค่อนข้างมาก สามารถติดต่อตรงไปยังหน่วยงานภาครัฐต่าง ๆ เพื่อขอรับข้อมูล โดยหน่วยงานที่ถูกร้องขอไม่สามารถปฏิเสธได้ ไม่ว่าจะอ้างเหตุผลของการเป็นข้อมูลลับหรือข้อมูลที่ต้องอยู่ภายใต้การคุ้มครอง

ตั้งแต่มีการก่อตั้ง PCA เป็นต้นมา หน่วยงานนี้ได้จัดทำการประเมินในหลาย ๆ เรื่องซึ่งครอบคลุมการดำเนินงานทุกด้านของรัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นด้านนโยบายด้านสังคม และวัฒนธรรม การช่วยเหลือเพื่อการพัฒนา ตลอดจนการบริหารจัดการอสังหาริมทรัพย์ของรัฐ โดยที่ผ่านมาได้ทำงานร่วมกับองค์กรที่ทำหน้าที่ติดตามและประเมิน เช่น สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินแห่งสวิตเซอร์แลนด์ (Swiss Federal Audit Office)

การดำเนินงานในการประเมินผลการปฏิบัติงานของรัฐบาลนั้นประกอบด้วย ๕ ขั้นตอน

๑. คณะกรรมการจะเลือกหัวข้อหรือกิจกรรมที่จะถูกประเมิน
๒. PCA จะร่างเค้าโครงของโครงการโดยจะอธิบายถึงประเด็นที่จะประเมิน ตลอดจนวิธีการประเมินอย่างคร่าว ๆ และคณะกรรมการจะนิยามคำสั่งการประเมินอย่างเป็นทางการและมอบหมายแก่ PCA
๓. PCA ดำเนินการตรวจสอบอย่างเป็นระบบตามหลักวิธีการที่ใช้ในทางสังคมศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ เมื่อเสร็จสิ้นการตรวจสอบแล้ว PCA จะจัดทำรายงาน ๒ ฉบับ คือฉบับย่อ ซึ่งอธิบายถึงผลการค้นพบที่สำคัญ ๆ และรายงานฉบับเต็ม ซึ่งจะรวบรวมข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ ที่นำไปสู่ผลการค้นพบนั้น ๆ

๔. คณะกรรมาธิการจะศึกษารายงานของ PCA และทำข้อสรุป และจะทำรายงานของคณะกรรมาธิการขึ้นอีก ๑ ฉบับ ซึ่งโดยทั่ว ๆ ไป ก็จะอิงจากรายงานของ PCA โดยในรายงานของคณะกรรมาธิการนี้ ประกอบด้วยข้อเสนอแนะของคณะกรรมาธิการต่อรัฐบาล ซึ่งรัฐบาลจะต้องแสดงจุดยืนต่อข้อเสนอแนะดังกล่าว และหากคณะกรรมาธิการไม่พอใจกับผลตอบรับจากรัฐบาล คณะกรรมาธิการก็มีอำนาจขอให้รัฐบาลเสนอข้อมูลเพิ่มเติมซึ่งมักจะลงเอยด้วยการเจรจาระหว่างคณะกรรมาธิการกับรัฐบาล และหากผลการเจรจาพบว่าต้องมีมาตรการอย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น คณะกรรมาธิการก็สามารถสั่งให้รัฐบาลเสนอแผนการแก้ไขกฎหมายต่อรัฐสภา หรือสั่งให้รัฐบาลเสนอแผนดังกล่าวในรูปแบบของการริเริ่มจากรัฐสภา

๕. หลังจากการประเมินประมาณ ๒ - ๓ ปี คณะกรรมาธิการจะดำเนินการติดตามผล ซึ่งโดยทั่วไป คณะกรรมาธิการจะขอให้รัฐบาลส่งรายงานการดำเนินงานตามข้อเสนอแนะ โดยในขั้นนี้ PCA จะให้การสนับสนุน คณะกรรมาธิการในแง่ของการประเมินความคืบหน้าที่จะเป็น

อาจจะกล่าวได้ว่า ในช่วง ๒๐ ปี ที่ผ่านมา การทำหน้าที่บทบาทผู้ประเมินของรัฐสภาและ PCA มีผลเป็นที่น่าพอใจ โดยโครงสร้างและขั้นตอนการปฏิบัติที่มีอยู่ ได้นำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ที่ดีทั้งในระยะสั้นและระยะยาว และรัฐสภาสามารถใช้การประเมินนี้เป็นช่องทางในการเสนอข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อรัฐบาลเป็นจำนวนมาก ซึ่งนำไปสู่การแก้ไขกฎหมายในหลาย ๆ โอกาส นอกจากนี้ ยังนำไปสู่การปรับปรุงรูปแบบของการให้บริการและบริหารงานของรัฐบาล

๘. “การปรับปรุงการตรวจสอบของรัฐสภา” (Enhancing Parliamentary Oversight) โดย นาย Mohamed Kemal MANSURA เลขาธิการรัฐสภาแอฟริกาใต้

นาย Mohamed Kemal MANSURA เลขาธิการรัฐสภาแอฟริกาใต้ได้เริ่มการอภิปรายว่า รัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐแอฟริกาใต้เป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ และกฎหมายทุกฉบับจะต้องไม่ขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญกำหนดให้รัฐสภาเป็นตัวแทนของประชาชน รัฐสภาจึงมีหน้าที่ตรวจสอบการดำเนินงานของฝ่ายบริหาร นอกจากนี้ รัฐธรรมนูญยังกำหนดให้รัฐสภาจัดให้มีกลไกต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐมีหน้าที่รับผิดชอบต่อรัฐสภา หน่วยงานที่ว่านี้ได้แก่ หน่วยงานของรัฐทั้งในระดับประเทศ ระดับจังหวัด และระดับท้องถิ่น หรือหน่วยงาน/สถาบันที่ใช้อำนาจหรือดำเนินการตามรัฐธรรมนูญหรือรัฐบัญญัติจังหวัด หรือหน่วยงานที่ใช้อำนาจสาธารณะ หรือปฏิบัติหน้าที่สาธารณะตามกฎหมาย แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงศาลหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการ

คำว่าตรวจสอบในทางรัฐสภานี้คือ การติดตามการดำเนินกิจกรรมและการดำเนินนโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาลอย่างใกล้ชิด และสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ โดยหน้าที่ในการตรวจสอบนี้ได้แก่

- ตรวจสอบและป้องกันมิให้เกิดการกระทำความผิด หรือการกระทำ/พฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย และขัดต่อรัฐธรรมนูญ ซึ่งเกิดขึ้นในหน่วยงานของรัฐ
- ให้รัฐบาลรับผิดชอบต่อการใช้จ่ายเงินของผู้เสียภาษี
- ติดตามการทำงานตามที่รัฐบาลได้ให้นโยบายไว้
- สร้างให้เกิดความโปร่งใสในการดำเนินการต่าง ๆ ของรัฐบาล

ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ ฝ่ายบริหารจะต้องรับผิดชอบต่อรัฐสภาตามที่รัฐธรรมนูญของประเทศได้กำหนดไว้ และเมื่อรัฐสภาได้ทำหน้าที่ตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหารได้สำเร็จแล้ว สิ่งที่จะได้คือ การเสริมสร้างความซื่อสัตย์ สร้างบูรณาการของธรรมาภิบาลของรัฐ เพื่อมิให้รัฐบาลกระทำการทุจริต เล่นพรรคเล่นพวก ใช้อำนาจในทางที่ผิด หรือกระทำการอื่นอันไม่เหมาะสม ทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงการควบคุมในแบบประชาธิปไตย สร้างให้เกิดความโปร่งใส และความเชื่อมั่นของประชาชนต่อรัฐบาล และเชื่อมช่องว่างระหว่างประชาชนกับรัฐบาล

ในบริบทของการปกครองในสาธารณรัฐแอฟริกาใต้เครื่องมือที่ใช้ในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล ได้แก่

- คณะกรรมการที่เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ โดยคณะกรรมการมีหน้าที่ตรวจสอบโครงการต่าง ๆ ของฝ่ายบริหาร รวมทั้งติดตามการดำเนินงานของหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐ พิจารณาการออกกฎหมายและรายงานต่าง ๆ จากฝ่ายบริหารและหน่วยงานของรัฐ รวมถึงการพิจารณาคำร้องและสนธิสัญญา และความตกลงระหว่างประเทศต่าง ๆ ตลอดจนการเรียกบุคคลมาให้หลักฐานหรือเอกสารต่อคณะกรรมการ รับข้อร้องเรียน พิจารณาตัดสิน และจัดให้มีการไต่สวนสาธารณะด้วย

- กระตุ้ถาม คือกระบวนการในการตั้งคำถามต่อฝ่ายบริหาร โดยกระตุ้ถามอาจเป็นกระตุ้ถามสด (ด้วยวาจา) หรือกระตุ้ถามที่ทำเป็นหนังสือ โดยการตั้งคำถามต่อประธานาธิบดี รองประธานาธิบดี และรัฐมนตรี ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องนั้น ๆ การตั้งกระตุ้ถามในสภาเป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกรัฐสภาได้ตั้งคำถามต่อฝ่ายบริหาร ในเรื่องของการบริหารงาน นโยบายของรัฐ และการดำเนินการอื่น ๆ ที่รัฐได้กระทำไป ทั้งนี้ อาจเป็นการตั้งกระตุ้ถามในนามของพรรคการเมืองที่ตนสังกัด หรือถามในนามของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเลือกตั้งของตนก็ได้ โดยวัตถุประสงค์ของกระตุ้ถามก็เพื่อให้ได้รับข้อมูลจากฝ่ายบริหาร และขอให้ฝ่ายบริหารได้ดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง

- การอภิปรายในการลงคะแนนเสียงร่างงบประมาณ เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเสนอโครงการงบประมาณสำหรับปีงบประมาณถัดไป ซึ่งในร่างรัฐบัญญัติงบประมาณ รัฐมนตรีจะระบุจำนวนเงินที่รัฐบาลจะใช้จ่ายในปีถัดไป รัฐสภาจะต้องให้ความเห็นชอบต่อร่างงบประมาณนั้น ในการนี้ คณะกรรมการของรัฐสภาจะพิจารณาพร้อมกับหน่วยงานของรัฐที่ของงบประมาณ โดยคณะกรรมการจะทำหน้าที่ตรวจสอบย้อนหลังกลับไปว่าปีก่อนหน้านั้นหน่วยงานของรัฐได้มีการดำเนินการตามที่ได้กำหนดไว้หรือไม่ และได้ใช้จ่ายเงินของประชาชนผู้เสียภาษีไปอย่างเหมาะสมหรือไม่

- ถ้อยแถลงของสมาชิก ในกรณีที่สมาชิกรัฐสภามีได้เป็นคณะรัฐมนตรีก็สามารถกล่าวถ้อยคำสั้น ๆ ในเรื่องหรือในประเด็นใดก็ได้ และให้คณะรัฐมนตรีเป็นผู้ตอบถ้อยแถลงนั้นโดยตรงต่อสมาชิกรัฐสภา

- การยื่นญัตติ เป็นอีกกลไกหนึ่งสำหรับสมาชิกของพรรคการเมืองทุกพรรค ซึ่งจะช่วยให้ทำหน้าที่ในการตรวจสอบในรัฐสภาได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยการยกประเด็นมาอภิปรายในสภา โดยต้องแจ้งญัตติล่วงหน้าเพื่อว่าสมาชิกและพรรคการเมืองจะได้มีเวลาเตรียมตัว

- การอภิปราย ในที่ประชุมรัฐสภาเป็นอีกวิธีหนึ่งในการนำข้อมูลที่สำคัญต่าง ๆ ให้ฝ่ายบริหารได้รับรู้รับทราบในส่วนที่เกี่ยวกับโครงการต่าง ๆ ของรัฐบาลและกฎหมายที่ต้องการให้มีการปรับปรุงแก้ไข

- รายงานจากสถาบันที่มีหน้าที่สนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยสถาบันเหล่านี้มีความเป็นอิสระ อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญและกฎหมายเท่านั้น มีความเป็นกลาง ใช้อำนาจและดำเนินการตามหน้าที่อย่างปราศจากความกลัว ความลำเอียง และอคติ สถาบันเหล่านี้มีหน้าที่รับผิดชอบต่อรัฐสภา และจะต้องรายงานกิจกรรมการดำเนินงานของตนต่อรัฐสภาอย่างน้อยปีละครั้ง สถาบันที่ว่ามีได้แก่ สำนักงานตรวจสอบบัญชี

คณะกรรมการความเสมอภาคทางเพศ คณะกรรมการการเลือกตั้ง คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งแอฟริกาใต้ และคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของชุมชนในทางวัฒนธรรม ศาสนา และภาษา

แม้แบบการตรวจสอบและความรับผิดชอบสำหรับรัฐสภาแอฟริกาใต้ในอนาคตที่เชื่อว่าจะช่วยให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลในการตรวจสอบทางรัฐสภามากขึ้น ได้แก่

๑. กลไกทางสถาบันในการส่งเสริมและยกระดับการตรวจสอบ
๒. คณะกรรมาธิการร่วมการรับประกันของรัฐและการตรวจสอบทางรัฐสภา (Joint Parliamentary Oversight and Government Assurance Committee)
๓. สนธิสัญญา อนุสัญญา และพิธีสาร ที่มีผลผูกพันรัฐ ภายหลังจากที่ทั้งสองสภาได้ให้ความเห็นชอบซึ่งแม่แบบการตรวจสอบในอนาคตเสนอแนะให้รัฐสภาทำงานเชิงรุกในการเจรจา ก่อนที่จะมีการลงนาม
๔. การให้คำปรึกษาในด้านการตรวจสอบ
๕. ประเด็นที่เกิดขึ้นจากงานในเขตเลือกตั้ง
๖. การแต่งตั้งสถาบันที่ให้การสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยตามรัฐธรรมนูญ และสถาบันชำนาญพิเศษอื่น ๆ
๗. การมีส่วนร่วมของภาคประชาชน
๘. การลงโทษรัฐมนตรีที่ไม่ปฏิบัติตาม (Sanctioning non-compliance by the Executive)

อย่างไรก็ดี การทำให้กลไกการตรวจสอบของรัฐสภาแอฟริกาใต้มีประสิทธิภาพสูงสุดสามารถทำได้โดยการให้คณะกรรมาธิการจัดทำรายงานต่อสภา การพัฒนาความเชี่ยวชาญพิเศษสำหรับคณะกรรมาธิการบางคณะ การแต่งตั้งคณะกรรมาธิการวิสามัญ ความรับผิดชอบและการตรวจสอบฝ่ายบริหาร เช่น การอภิปรายไม่ไว้วางใจประธานาธิบดี เป็นต้น การตรวจสอบสมาชิกเป็นรายบุคคล โดยเฉพาะจากการทำงานในเขตเลือกตั้งของสมาชิก ซึ่งจะสร้างให้สมาชิกได้สร้างความคุ้นเคยและใกล้ชิดกับประเด็นปัญหาต่าง ๆ ที่ประชาชนในเขตเลือกตั้งของตนเผชิญอยู่

ง) ผลการเลือกตั้งกรรมการบริหารของสมาคมฯ

ในการประชุมครั้งนี้ได้มีการเลือกตั้งกรรมการบริหารของสมาคมเลขาธิการรัฐสภาจำนวน ๑ ตำแหน่ง ได้แก่ นาย Boubacar Sabo รองเลขาธิการรัฐสภาไนเจอร์

ร่างระเบียบวาระการประชุมสมาคมเลขาธิการรัฐสภาประจำฤดูใบไม้ผลิ ปี ๒๕๕๖

ณ กรุงกัวเตมา สาธารณรัฐเอกวาดอร์

สำหรับการประชุมสมาคมเลขาธิการรัฐสภา ประจำฤดูใบไม้ผลิ ปี ๒๕๕๖ ซึ่งจะจัดขึ้นระหว่างวันที่ ๒๒ – ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๖ ณ กรุงกัวเตมา สาธารณรัฐเอกวาดอร์มีร่างระเบียบวาระการประชุม ดังนี้

ก) การอภิปรายทั่วไป (General Debates)

หัวข้อที่อาจมีการอภิปราย

๑. “เป็นเพียงความประสงค์หรืออาจมีความเป็นไปได้ในการสร้างบรรทัดฐานหรือหลักการเกี่ยวกับอาชีพที่เหมือนกันสำหรับรัฐสภาที่แตกต่างกันในการสรรหาและการจัดการอาชีพของเจ้าหน้าที่รัฐสภา” (Is it desirable or possible to establish common professional norms or principles for different Parliaments for the recruitment and career management of parliamentary staff?) *ดำเนินการอภิปรายภายในกลุ่มอย่างไม่เป็นทางการ*

๒. “ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหน้าที่บริหารของรัฐสภากับเจ้าหน้าที่ส่วนตัวของสมาชิกรัฐสภา (Relations between the parliamentary administration and the personal staff of parliamentarians) *ดำเนินการอภิปรายภายในกลุ่มอย่างไม่เป็นทางการ*

๓. “สิทธิของคณะกรรมการสภาในการรับหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับรัฐบาลทั้งหลักฐานในรูปแบบเอกสารและรูปแบบวาจา” (The rights of parliamentary committees to receive written and oral evidence relating to government business) *ดำเนินการอภิปรายโดย นาย Philippe SCHWAB เลขาธิการสภาที่ปรึกษาแห่งรัฐและรองเลขาธิการรัฐสภาสมาพันธ์รัฐสวิส*

๔. “มาตรฐานในเรื่องความประพฤติของสมาชิกรัฐสภาและเจ้าหน้าที่รัฐสภา” (Standards of conduct for Members of Parliament and Parliament staff) *โดย นาย Geert Jan A. Hamilton เลขาธิการวุฒิสภาเนเธอร์แลนด์*

ข) การนำเสนอประเด็นอภิปราย (Communications)

๑. “บทบาทของรัฐสภาในการจัดตั้งรัฐบาลใหม่โดยปราศจากการเข้าแทรกแซงของประมุขของรัฐ” (Co-operation between the administrations of national and regional parliaments) *โดย นาง Jacqueline BIESHEUVEL-VERMEIJEN เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเนเธอร์แลนด์*

๒. “การเชื่อมโยงโครงสร้างระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหาร” (Connecting structures between the legislative and executive branches) *โดย นาย David BYAZA-SANDA LUTALA เลขาธิการวุฒิสภาคองโก*

๓. “การให้ภาคประชาสังคมเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการนิติบัญญัติและการตรวจสอบ” (Involving civil society in the legislative and scrutiny process) *โดย นาย Damir DAVIDOVIC เลขาธิการรัฐสภามอนเตเนโกร*

๔. “สภานิติบัญญัติแห่งชาติครั้งที่ ๓ ของวุฒิสภากัมพูชา: โอกาสและความท้าทาย” (The 3rd Legislature of the Cambodian Senate: the Opportunities and Challenges) *โดย นาย Oum Sarith เลขาธิการวุฒิสภากัมพูชา*

๕. “การเพิ่มกฎหมายซึ่งมีผลกระทบต่อมลรัฐ: บทบาทของวุฒิสภาในกระบวนการออกกฎหมาย” (Enhancing laws affecting provinces: the role of the National Council of Provinces in the lawmaking process) *โดย นาย Eric PHINDELA เลขาธิการวุฒิสภาแอฟริกาใต้*

๖. “ข้อจำกัดที่จำเป็นในเรื่องความโปร่งใส – ปัญหาของรัฐสภาเกี่ยวกับเสรีภาพของข้อมูลด้านนิติบัญญัติ” (The necessary limits to transparency – the problems for Parliaments of freedom of information legislation) โดย Dr Ulrich SCHOLER รองประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภาและรองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเยอรมนี

๗. “ความร่วมมือระหว่างการบริหารของรัฐสภาแห่งชาติและรัฐสภาภูมิภาค” (Co-operation between the administrations of national and regional parliaments) โดย นาย Vladimir SVINAREV เลขาธิการสภาสหพันธรัฐของรัสเซีย

ค) การพิจารณาในเรื่องอื่นๆ

๑. การนำเสนอระบบงานรัฐสภาของเอกวาดอร์ โดย นาย Andres SEGOVIA SALCEDO เลขาธิการรัฐสภาเอกวาดอร์

๒. การนำเสนอพัฒนาการล่าสุดของสหภาพรัฐสภา

๓. การเลือกตั้งตำแหน่งกรรมการบริหารของสมาคมฯ อย่างน้อย ๑ ตำแหน่ง

๔. การพิจารณาร่างระเบียบวาระการประชุมสำหรับการประชุมสมาคมฯ ครั้งถัดไป (กรุงเจนีวา สมาพันธรัฐสวิส เดือนตุลาคม ๒๕๕๖)